

- 2 -

C
V
E
T
J
E

z vrhov
sv. Frančiška
1941

L. LVIII

Vsebinska 2 št.: Prošnja na Svečnico 33. — Živimo s Cerkvijo! 34. — Krščanska družina 36. — Ob grobu našega Mojzesa 39. — Znamenje, v katerem je Baraga zmagoval 41. — Hans Wirtz in njegov »Brat Francišek« 42. — Brat Francišek v naši dobi 44. — Sveti Konrad 47. — Kadar ura bije, se spomni naslednjih resnic: 48. — † P. Linus Prah, kapucinski provincial 49. — Milostna podoba Deteta Jezusa v Rimu 49. — Marija in tretji red 51. — Sestanek voditeljev III. reda na Brezjah 51. — Kako se giblejo tretjeredne skupščine 53. — † P. Emilijan Dovgan O. F. M. 54. — Franciškova mladina 55. — S svojim Bogom bom sam opravil 56. — Apostoli za Cvetje se oglašajo 57. — Misijonska poročila s Kitajskega 58. — S. Marija Celina od Darovanja 59. — Razgled po svetu 61. — Pax et bonum 63. — Zahvale 54, 64. —

Celeletna naročnina »Cvetja« za leto 1941

Za Jugoslavijo 18 din; za Italijo 10 lir; za Nemčijo 1.50 m.; za Ameriko 1 dol; za druge države protivrednost 24 din. — Posamezna številka 2 din. — Izhaja mesečno. Z dovoljenjem cerkvenih in redovnih oblasti izdaja Franč. prov. sv. Križa. — Zastopnik dr. p. Stanko Marija Aljančič, O. F. M. prov. prokurator. — Urednik p. Odilo Hajnšek, O. F. M. — Uredništvo in upravništvo »Cvetja« Ljubljana, Frančiškanski samostan. — številka ček. računa za Jugoslavijo: 11.495.

Natisnila frančiškanska tiskarna, Rocno, p. št. Vid nad Ljubljano (P. B. Markelj).

Rimsko serafinski koledar za leto 1941

F e b r u a r

1 S	PO.	Evstohija in t., S. Ignacij	15 S	Čm.PO.	Andrej sp., S. Favstin in t.
2 N	VO.PO.	4. po Raglašenju Gospod. Očiščevanje M. D., Svečnica	16 N		2. predpostna (šestdeset.) Filipa Marerijska dev.
3 P	Čm.	Matej šk., S. Blaž šk. in m.	17 P	Čm.	Luka Belludi sp.
4 T	PO.	S. Jožef Leon., S. Andrej šk.	18 T	Čm.	S. Simeon šk. in muč.
5 S	PO.	S. Peter K. in t. m., S. Agata	19 S	PO.	S. Konrad sp.
6 Č		S. Tit šk., S. Doroteja d. m.	20 Č	Čm.	Peter iz Treje sp.
7 P		Ricerij in t., S. Romuald op.	21 P	Čm.	Od dneva
8 S		Od 5. n. po Raz., S. Janez	22 S	PO.	S. Marjeta, Stol s. Petra A.
9 N		1. predpostna (Sedemdeset.) S. Ciril A. šk. uč., S. Apolon. S. školastika dev.	23 N		3. predpostna (Petdeset.) S. Peter Dam. šk. uč.
10 P		Prikaz. Lurške Matere B.	24 P		S. Matija apostol
11 T		Sedem sv. ustanovnikov	25 T		Sebastijan Ap. sp. (Pust!)
12 S		Janez Triorski muč.	26 S	PO.	Pepelnica, Izabela dev.
13 Č		Ivana Valois vd.*	27 Č		S. Gabrijel od Zal. M. B.
14 P			28 P	Čm.	Antonija Florentinska vd.

* V vsakem samostanu našega reda opravilo za pokojne sobrate, sorodnike in dobrotnike ter peta črna sv. maša.

Razlaga kratic: VO. = vesoljna odveza. PO. = popolni odpustek. Čm. = črna maša, ki je dotični dan dovoljena.

Ljudska posojilnica v Ljubljani

r. z. z neom. z.

Ljubljana, Miklošičeva cesta 6

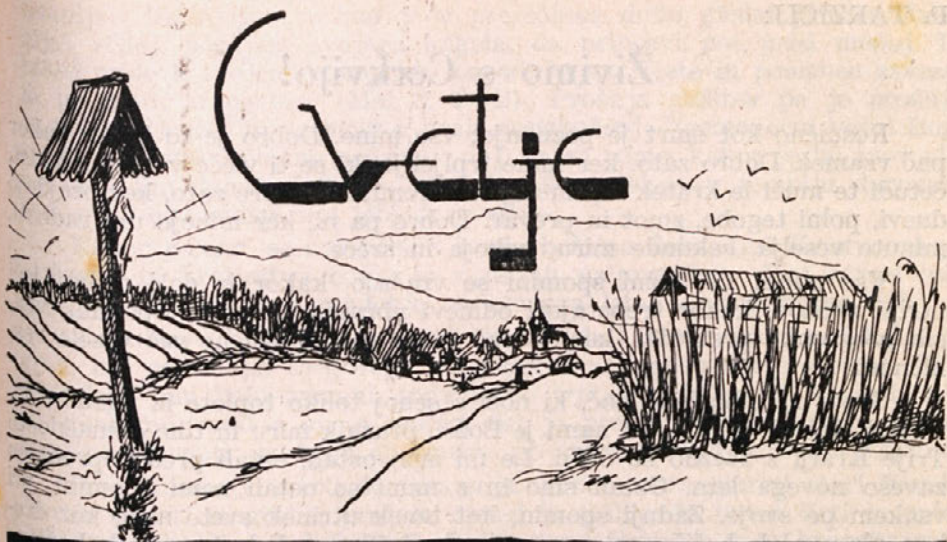
(v lastni palači)

Obrestuje hranilne vloge najugodnejše

*

Nové in stare vloge, ki so v celoti

vsak čas razpoložljive, obrestuje po 4%, proti odpovedi 5%

N. J.:

Prošnja na Svečnico

*V teh mrzlih dneh, ko Ti v mogočni hram
prinašamo te bele sveče, o Gospod,
da nanje svoj izliješ blagoslov,
kleče Te prosimo: Neskončni, Večni,
Dobrotni, Vsemogočni Bog, o daj,
prižgi nam v srcih zopet žive vere luč,
da luč voščenke te, ki zdaj v usodnih
urah, ko se ruši stari svet
in novi še v megleni zastor je zastrt,
boječe trepeta in se nagiblje k tlom,
z mogočnim žarom v silen kres vzplamti,
ki naj prežene črno noč in smrt,
in spet prikljče tihe sreče dan,
ko božje sonce okrog src
sovraštva led bo raztopilo
in na razbičano zemljo bo v žarkih
tisočerih sladki mir rosilo.*

Živimo s Cerkvijo!

Resnično kot smrt je poznanje: vse mine. Dobro je to in ni, kakor pač vzameš. Dobro zato, ker mine trpljenje, ki se ti vleče v neskončnost, četudi te muči le kratek hip in droben trenutek. Dobro zato, ker prejdejo dnevi, polni tegobe, zmot in prevar. Dobro pa ni, ker minejo ure radosti, minute veselja, sekunde miru, pokoja in sreče.

Vse mine! Le bežni spomini se vračajo, kakor iz dalj prihajajoči utripi zvonov, kakor trepetajoči odmevi ubranih akordov. Spomini, večsah pregrenki, prebridki, ker so pač samo spomini in ne več vesela resničnost.

Sveta noč, blažena noč, ki nosi s seboj toliko toplote iz mladih, detinskih dob, je minila. Za nami je Božič, praznik miru in tihe domačnosti. Trije Kralji z zvezdo so odšli. Le mi smo ostali, ostali pred neprodirno zaveso novega leta. Ostali smo in z nami so ostali nemi spomini, pri vsakem po svoje. Zadnji spomin, kot tenek utrinek svete noči, kot droben plamenček božičnega ognja, je Svečnica, poslednji praznik božične dobe, ki jo vso prešinja misel: Kristus — luč sveta.

Na Svečnico praznuje Cerkev spomin Jezusovega darovanja v jeruzalemskem templju. Tam in takrat je starček Simeon vzel božje Dete v svoje naročje in poln Svetega Duha prerokoval: »Luč v razsvetljenje poganov.« To je dalo Cerkvi povod, da je uvedla za ta dan slovesni blagoslov luči in obhod z gorečimi svečami pred mašo. Ta blagoslov izvira iz 10. stoletja in je razlog, da praznik imenujemo Svečnico.

Luč, sveča pomeni Kristusa, pa tudi božje življenje, vero in milost, ki izhajajo od Kristusa. Kakor prižgana sveča preganja nočno temo, tako luč Kristusove vere preganja temo poganstva in krivoverstva, ter vodi voljno dušo na pot zveličanja, na pot, ki edina vodi redno in varno do večnega cilja. Zato sveta Cerkev že pri krstu daje otroku v roko prižgano svečo, kot znamenje vere, ki naj jo varuje v življenju in z njo pričaka Gospoda, ko pride ponj ob smrti. »Prejmi gorečo luč in neomadeževan varuj svoj krst; spolnjuj božje zapovedi, da boš, ko pride Gospod na svatbo, mogel skupaj z vsemi svetniki na nebeškem dvoru iti njemu naproti in boš živel na vekov veke.« Tako moli duhovnik, ko izročá novokrščencu svečo.

Podobno vsebino imajo molitve, ki z njimi Cerkev blagoslovi sveče. Prošnja so namreč, da bi tudi mi prišli v kraj božjega veličastva, v nebesa, kakor je Kristus prišel v jeruzalemski tempelj; da bi bili prežarjeni z nevidnim ognjem božje ljubezni; da bi bili razsvetljeni in obvarovani slepote strasti; da bi s čistim pogledom gledali le to, kar je Bogu po volji in nam v resnično korist. Luč blagoslovljenih sveč naj bi pomenila sijaj Svetega Duha v naših dušah, da bi v istem Duhu spoznali, kaj je prav in se vedno veselili njegove tolažbe.

Ko nam Cerkev na Svečnico daje blagoslovljeno svečo v roke, nam simbolno daje Kristusa samega in mi smo, kakor Simeon v templju, srečni, da moremo tudi mi z njim in za njim zapeti: »Zdaj odpuščaš, Gospod, svojega služabnika v miru, zakaj videle so moje oči tvoje zveličanje.«

Mašne molitve na Svečnico pa so vse posvečene Jezusovemu darovanju. Že v vstopni pesmi vidimo Kristusa Gospoda, prihajajočega v svojo hišo, v tempelj: »Prejeli smo, Bog, tvoje usmiljenje sredi tvojega

templja.« Ta njegov prihod je v preroškem duhu gledal prerok Malahija: »Glej, pošiljam svojega angela, da pripravi pot pred menoj. In takoj pride k tvojemu templju Gospod, ki ga iščete in poslanec zaveze, ki po njem hrepenite« (Mal 3, 1—2). Prošnja molitev pa je prošnja za pripravljeno in voljno v urah preizkušanj: Vsemogočni večni Bog, tvoje veličastvo ponižno prosimo: daj, da se bomo, kakor je bil tvoj edिनorojeni Sin današnji dan v naravi našega telesa v templju darovan, tudi mi z očiščenimi srci tebi darovali.

Kakor rečeno, se s Svečnico konča božična doba. Luč Kristusova je prižgana in kraljestvo božje je v dušah usťanovljeno. Kot otroci luči pojdmimo torej v novo razdobje cerkvenega leta, v velikonočno dobo.

Kristusovo bivanje na zemlji je bilo boj zoper hudo poželenje in greh, boj za zmago njegovega gospodstva nad gospodstvom teme. Kristus je v tem boju zmagal, toda le po trpljenju in smrti, ki je iz nje zmagoslavno vstal s svojo močjo. Šel je pred nami, da gremo mi za njim po isti poti: po boju do zmage, po smrti do življenja in vstajenja.

Iti moramo po smrti do vstajenja. V nas mora umreti stari človek, človek strasti in greha, grešnih navad in prilik, da bomo čisti in polni milosti božje, ki nam daje novo, nadnaravno življenje in je kal vstajenja k večnemu življenju. Umiranje starega človeka je združeno s trudom in z borbo, ker je pač najtežje premagati sebe in svoja slaba nagnjenja. Zato je pred Veliko nočjo čas posta in pokore, ki nam daje priliko, da se notranje prenovimo, da se duhovno obnovimo.

Velika noč je najstarejši in največji praznik v cerkvenem letu. Svoje začetke ima v apostolskih časih. Gospodovo vstajenje je kot sklepni dej odrešitvenega dela tolikšnega pomena, da so ga slavili apostoli vsak odeden enkrat, ko so posvetili nedeljo spominu in slavnosti vstajenja. Veliki pomen tega praznovanja je izražen tudi v tem, da nas Cerkev na Veliko noč tako temeljito pripravlja. Iz prvotne, nekaj dni trajajoče priprave se je razvila večtedenska priprava predpostnega in postnega časa.

Predpostni čas se začinja s prvo predpostno nedeljo in traja tri nedelje. Začel se je in se uveljavil v onih težkih časih preseljevanja narodov, ko so divji Longobardi pustošili po Italiji in ogrožali celo Rim. Mašne molitve predpostnih nedelj je sestavil sveti papež Gregor Veliki in nam v njih jasno podal sliko tedanjih dni. Cerkev je takrat polagala svoje upanje edino le v Boga in ga nenehno prosila pomoči. In ne brez uspeha. Naj bo tudi naše upanje vedno in povsod samo Gospod in tudi mi ne bomo osramočeni.

Resni pripravi predpost'a sledi postni čas — najpomembnejši čas cerkvenega leta. Začenja se izza 4. stoletja na pepelnico s pretresljivim obredom pepeljenja. Nekdaj se je post začel s prvo postno nedeljo. Ker pa je post tako imel samo šest in trideset dni, so pozneje začeli post štiri dni prej, da so se tako postili po Jezusovem vzgledu štirideset dni. Tako je postala prvi postni dan sredo, ki jo zdaj nazivamo pepelnica sredo, ali kratko pepelnica.

Potresanje s pepelom se je v prvih dobah krščanstva vršilo le pri javnih spokornikih. Ko pa je javna pokora prenehala, je nastal običaj, da se s pepelom potresajo glave vseh vernikov. Pretresljivo je to, ko ti Cerkev stavi živo pred oči minljivost vsega tvarnega in te nazorno spominja, da si prah in se v prah povrneš. To naj bi odtrgalo naša srca od vsega posvetnega in nam vzbujalo zavest, da smo ustvarjeni ne za ta svet, ampak za večnost, za Boga. Molitev, ki se z njo konča blagoslov pepela, to prav lepo izraža: Daj nam, Gospod, da službo Kristusovih

vojakov s svetim postom začnemo in se z vzdržnostjo utrdimo za boj proti hudemu. V tej molitvi je izražen tudi ves smisel posta in postnega časa. Je namreč postni čas čas boja proti samemu sebi in proti slabemu nagnjenju. V tem boju moramo biti vsi vojaki, polni poguma in neustrašenosti. Moč nam bo dajal telesni post, ki je veliko sredstvo odpovedi in zatajevanja.

Molitve pepelnične svete maše so strogo spokorne. Sestojijo iz odlomkov svetega pisma, ki je v njih govor o potrebi pokore. Vsi smo grešniki, vsi smo dožniki pred Bogom, ki je pravičen, pa tudi usmiljen, pripravljen nam odpustiti, kadar koli se k njemu obrnemo in ga prosimo odpuščenja. Če so naši grehi veliki, je še večje božje usmiljenje. »Usmiliš se vseh, Gospod, in nič ne sovražiš, kar si ustvaril; ljudem spregleduješ grehe zaradi pokore in jim prizanašaš« (Ps 56, 2). V mašnem berilu nam govori prerok Joel: »Spreobrnite se k meni z vsem svojim srcem, s postom, z jokom in z žalovanjem! In pretrgajte si srca, ne pa oblačil, in spreobrnite se h Gospodu, svojemu Bogu, ker je dobrotljiv in milostljiv, potrpežljiv in poln usmiljenja in odpušča hudobijo.«

Pred evangelijem so krasne prošnje: »Gospod, ne ravnaj z nami po naših grehih in ne vračaj nam po naših hudobijah. Gospod, ne spominjaj se naših nekdanjih pregreh, pridi nam skoraj naproti s svojim usmiljenjem, zakaj silno smo obnemogli. Pomagaj nam, Bog, naš Zveličar, in zaradi slave svojega imena, Gospod, nas reši: in odpusti nam grehe zaradi svojega imena.« V sledečem evangeliju govori Gospod: »Ne naberajte si zakladov na zemlji... ampak v nebesih, kjer jih ne uničuje ne molj ne rja in kjer tatje ne kopljejo in ne kradejo« (Mt 6).

Pripravimo svoja srca in ne bodimo kakor ljudje, ki Boga skušajo.

P. HUGO:

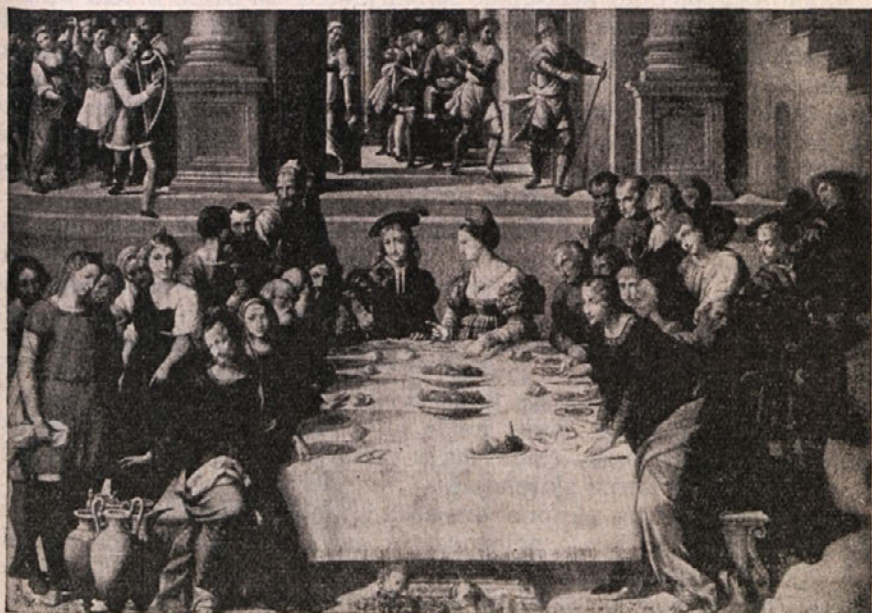
Krščanska družina

Oče.

Če otrok doma ničesar ne vidi in ničesar ne sliši, kar bi mu moglo zastрупiti čisto srce in skaliti nedolžno oko, še preden se dobro zave, je že to precej. A zdaleka še ni vse, za kar mora hišni gospodar in družinski poglavar skrbeti, če hoče biti svojih otrok trajno vesel. Gledati mora tudi, da bo v njegovi hiši vladal izrazito krščanski duh, ki ga bodo otroci nehote in nevede srkali vase, kot zvež zrak, ki jim rdeči lica. Domača hiša z vso svojo opravo in z vsemi, ki v njej prebivajo, mora tako rekoč izžarevati Kristusa, kakor lepo pravi globoki jezuitski pisatelj Plus. Kako naj se to zgodi?

Predvsem mora biti krščanska hiša pravi božji hram. Saj krščanska družina je nekaka mala župnija. Župljani so družinski člani. Župna cerkva je dom. Župnik je oče. Matí je kaplan, ki ga imajo župljani navadno rajši kot župnika. Naši nekdanji domovi so to bili. In njim gre hvala, da smo Slovenci znani kot veren narod in še posebno kot Marijin narod. Prav ta bogo- in marijoljubnost ter iz nje izvirajoče naravne in nadnaravne sile, so nam dajale moč, da smo zmagovito kljubovali vsem vihram, ki so hrumele preko nas. Če jim hočemo kljubovati še nadalje, morajo naši domovi ostati, oziroma znova postati take župnije v malem.

Se ne vñemam za kako okorelo staromodnost, kakor recimo za naše stare značilne lesene ali zidane koče z malimi okni, preko leta zastrtimi s cveticami, zlasti s kraljevimi nageljni. Tudi ne za kake starinske, na steklo slikane podobe, ki so kot kaka telesna straža v vrsti stale pred »Bohkovim kotom«. To in še več podobnega je sicer značilno za nekdanji pristno slovenski dom. Toda jaz nisem nikak muzejski konservator, niti poklicni narodni starinar, da bi se za to ogreval. Pa ne pravim, da bi taka priča naše preteklosti ne bila dragocena narodna relikvija, ob kateri človek rad postoji in se za trenutek preda sladkim spominom na nekdanje dni. Rečem samo, da to ne spada k bistvu domačega slovenskega božjega hrama. Zato oče, če ti bolje kaže in nese, moderniziraj ga, če tega niso že tvoji predniki storili. Le njegovega krščanskega lica nikar ne zabiši.

Zenitnina v Kani gallejski

Božji hram, za božjo družino, ki prebiva v njem, naj še nadalje ostane. Vsak, ki pride vanj, mora takoj vedeti, da je prišel v krščansko družino. Križ, njeno najznačilnejše znamenje, mora obdržati svoje častno, vidno mesto. Drugo častno mesto mora zavzeti lepa podoba naše nebeške Matere Marije. Zlasti slovenskega doma si ne moremo misliti brez nje. Najprikladnejša in najpomembnejša je vsekako ljubka, nam vsem tako draga brezjanska Marija Pomagaj, naša narodna Kraljica katero nam je zdaj v vsej njeni milini podarilo vodstvo Marijine družbe. Pred par leti je romala v našo prestolico. Zdaj naj roma v vsako slovensko hišo. Rodu za rodom naj pridiga, da smo Slovenci njen narod in hočemo vsekdar ostati, ne le po imenu, ampak po vdanih otroško jo ljubečih srcih. Tudi to je mati djala, ko nas je dete pestovala.

V izrazito krščansko moderniziranem slovenskem domu pa vidiš še en kipec in eno podobo, ki ju v starih slovenskih domovih ni bilo videti. To je kipec presv. Srca Jezusovega, preko poletja vedno z nežnim cvetjem okrašen in morda celo z večno lučko spredaj. Ta ti pravi, da se je

družina posebej posvetila presv. Srcu Jezusovem in ga ustoličila za svojega kralja. In pa podoba sv. Družine, ki ti priča, da se je družina posvetila sv. Družini in vsak večer pred njo znova obnavlja svojo posvetitev.

To bi bila glavna oprema ladje družinskega svetišča. Sobe naj pa bodo kot njene stranske kapelice. Ona za zakonca bodi posvečena zaroki Marije z Jožefom, najidealnejšima zakoncema. Tista za fante naj ima za patrona sv. Alojzija, angelskega mladeniča. Ona za dekleta pa Brezmadežno, najlepši ženski vzor. Tozadevne podobe ali kipci naj to posvetitev vidno izražajo in vsem, ki v njih prebivajo, oznanjajo, da je sveto mesto, ki zahteva sveto obnašanje.

Župnijska cerkev je predvsem ogledalo župnika. Župnijska cerkviča v malem, krščanski dom, pa je predvsem ogledalo njenega župnika, družinskega poglavarja. Njegova družinsko svečeniška dolžnost je, da svojemu domu oskrbi tako krščansko zunanje lice. Že samo s tem bo svojo avtoriteto, ki je tolikega vzgojnega pomena, z nekakim božanskim bleskom ožaril. Otroci ne bodo gledali v njem le poglavarja družine, katerega morajo ubogati, ampak svečenika, ki ga bodo radi in z nekim svetim spoštovanjem ubogali, kar je prava krščanska, čednostna pokorščina. Še bolj bo seveda svojo avtoriteto posvetil, če bo svoje svečeniške dolžnosti v tem družinskem božjem hramu lepo in zgledno vršil in družini bolj z zgledom kot z besedo pridikal.

Oče - svečenik! Tvoja prva dolžnost je skrbeti, da bo tvoja hiša hiša molitve, skupne družinske molitve, pred jedjo po jedi, večerne. Ta družinska molitev je zelo velikega pomena za medsebojno povezanost družinskih članov v eno celoto. Odkar se je družinska molitev začela vedno bolj opuščati, je ta medsebojna povezanost začela odpovedovati in se družina razkrajati. Le če se znova uveljavi, se bo družina zopet začela čutiti eno in bo razumela tisto temeljno pravilo vzajemnega sožitja: Vsi za enega, eden za vse! Kajti ne le skupna skleda, ampak predvsem skupna molitev, družinske člane spaja v eno moralno celoto, ki je celica večje narodne in državne skupnosti.

Oče - svečenik! Da skupno družinsko molitev ohraniš oz. uveljaviš porabi, če treba, vso svojo odločnost in avtoriteto. Za blagor cele družine in njenih posameznih članov gre. Odrasla mladina, zlasti fantje tega ne slišijo radi in nočejo razumeti. Za skupno skledo imajo smisel, ne pa za skupno molitev. Sem ali tja se jim silno mudi, ko odlože žlico, posebno pa še, če gre za rožni venec. Kak pokvečen križ, ki se ga še vrag ne boji, morda še naredi, pa se zmuznejo po svojih potih. Jasno in odločno jim povej, da dokler spadajo k družini, bodo z družino ne samo jedli, ampak tudi molili, če so tudi že polnoletni. Kajti dokler je otrok v domači hiši, čeprav je že bradat, mora ubogati družinskega poglavarja in se držati hišnega reda.

Posebna škoda je za družino, da je večerni rožni venec prišel tako ob veljavo. Najprej je s sten mnogih kmečkih domov zginil, kjer je svoj čas visel, tisti z jagodami kakor lešnik debelimi. Kdor ga je zvečer naprej molil, ga je snel z žeblija. Nato je prišel še iz navade. Vsaj zimske večere naj bi ga zavedne kmečke družine, ki so zibelke naroda, ne opuščale, če ga že preko poletja, vsi zdelani ne zmorejo. Pri nas smo skušali tudi poleti pokazati dobro voljo. Mesto deset zdravamarij za vsako skrivnost, smo jih zmolili vsaj par. Tudi pri teh je zdaj enega zdaj drugega glasu zmanjkalo. Odpustki so tedaj šli. A menim, da sta ga bila Bog in Marija prav tako vesela, ker sta videla našo dobro voljo. Saj pravi nekje sv. Mala Terezija, ta velika učiteljica duhovnega življenja, da kakor ima mati spečega otroka prav tako rada kot bdečega, tako ima Bog rad

takega, ki bi se rad z njim pogovarjal, pa od utrujenosti zaspi. Rožni venec je že sam na sebi lepa podoba družine: niz jagod na skupni vrvi. In njegove jagode, na videz tako suhe in trde, koliko čudežnega soka imajo v sebi, če ga kdo zna iz njih iztisniti. Iztisne ga pa iz njih vsak, ki ga skuša pobožno moliti. Družina z njim svoje veselje in svojo žalost povečuje.

Še je navada, da vsaj rajnim na mrtvaškem odru z rožnim vencem ovijejo mrtvaške prste. To je sicer lepo, a tolažljivo za ostale le, če je dotični v življenju bil njegov prijatelj in ga rad spletal. Njej, ki je najboljša tolažnica v zadnji uri in najmogočnejša zagovornica pred sodbo božjo. Vsak krščanski oče gotovo želi, da bi vsem njegovim dragim nekoč. Ona stala ob strani, jim materinsko zatisnila oči in jih na vrvi rožnega venca potegnila k sebi. Le da se bo to, v kolikor je od tebe, oče, odvisno, tudi zgodilo, skrbi, da ga bo tvoja družina rada pletla in da bodo tvoji otroci to lepo navado nesli s seboj v svoje lastne domove. Tako boš imel sladko upanje, da se boste nekoč zopet vsi skupaj našli pri Kraljici sv. rožnega venca v njenem rajskem domu.

P. HUGO:

Ob grobu našega Mojzesa

Tragična, pretresljiva je bila smrt Mojzesa, voditelja izvoljenega naroda iz egiptovske sužnosti in od Boga navdihnjenega zakonodavca njegove svobodne domovine, po kateri sta se cedila mleko in med.

Do meje te blagoslovljene zemlje je po dolgih 40 letih, polnih vsakovrstnih težav in bojov, že pripeljal božje ljudstvo. S Fasje, najvišjega vrha gore Nebo, v Moabski deželi, je celo njegovo motno oko, saj jih je imel takrat že 120, lahko gledalo njene bogate planjave.

O, samo še nekaj pospešenih zaletov in cilj tolikih upov in sladkih sanj bo dosežen! To nepočakano ljudstvo, ki mi je v puščavi tolikokrat izpraševalo vest, zakaj sem ga izpeljal iz Egipta in je hotelo nazaj v suženjske okove; to

ljudstvo, ki je s svojo malovernostjo in nehvaležnostjo tako rekoč izčrpalo potrpežljivost Gospoda samega in je zato moralo celih 40 let brodit po puščavi, bo dalo Njemu in meni zadoščenje, ko bo videlo, da resnica prekaša vse obljube.

A tu nastopi tisti tragični trenutek. Angel smrti pristopi k Mojzemu z Gospodovim poročilom: Dal sem ti, da s svojimi očmi vidiš obljubljeno deželo, vanjo pa ne pojdeš! Nato mu je zatisnil oči k večnemu počitku. Niti groba mu ni dala obljubljena dežela, moabska zemlja ga je sprejela. A ko je on zatisnil oči, so se božjemu ljudstvu šele odprle. Spoznalo je, kaj je imelo v njem in kaj je zgubilo z njim. Trideset dni ga je objokovalo, nato se je pa oklenilo od njegga določenega naslednika Jozueta, ki ga je popeljal v njegovo lepo svobodno domovino.

Slično tragična, pretresljiva je bila smrt našega Mojzesa, dr. Antona Korošca, voditelja iz sto in stoletne narodne sužnosti pod tujsko peto. na svobodno sonce širše bratske domovine Jugoslavije in na še lepše sonce ožje domovine avtonomne Slovenije v njenem okviru.

Že je gledal zarjo tistega tako zaželjenega dne, ko bo videl svoje bojev in žrtev, upov in razočaranj polno delo kronano. Iz vihre prve izdaje svetovne vojne je popeljal svoj narod v širšo bratsko domovino. Iz vihre druge izdaje svetovne vojne, če ne prej, je upal svoji ožji domovini prinesiti avtonomijo, ki mu je kakor zvezda Modrim vedno blestela pred očmi in usmerjala njegove korake.

Premnogi so že obupavali, če nam kdaj zasiže ta dan. Tudi taki, ki so mu ob Majniški deklaraciji navdušeno klicali: Hozana, so mu v trenutkih trpkih razočaranj že vest izpraševali: Zakaj si nas potegnil izpod tujčeve pete! Lažja nam je bila kot bratska! Če že moramo robotovati, rajši robujemo tujcu kot bratu! Le on ni zgubil vere v njeno svobodo, niti takrat ne, ko je moral v konfinacijo. Saj so se prav takrat rodile njegove punktacije, ki so znova podčrtale ta pogoj ujedinjenja.

Umljivo je, če se je na svojih romanjih v rodno domovino, v duhu in v resnici, že naslajal ob spominu na tisti dan, ko bo stopil pred svoj narod in mu s tistim svojim hudomušnim, a obenem dobrodušnim nasmeškom zaklical: Tu jo imate zdaj — svojo avtonomijo, vi maloverni, ki ste mi radi nje tolikokrat vest izpraševali, pri tem pa pozabili, da mora biti avtonomija na ražnju pečena, sicer je dotični, ki so je deležni, ne znajo ceniti in čuvati!

Sredi teh sladkih sanj pa se mu je angel smrti neopažen in nesluten približal in mu v božjem imenu oznanil: Dal sem ti, da s svojimi očmi vidiš glavne obrise svoje avtonomne ožje domovine, za katero si se toliko boril, užival je pa ne boš! Ko ji vzide to sonce, bo posijalo na tvoj grob!

Res tragična smrt! A veličastna, kot svetopisemskega Mojzesa. Tudi ko je naš Mojzes zatisnil svoje oči, so se njegovemu narodu šele odprle. Nikoli prej ni tako globoko zaslutil in začutil, kaj mu je bil, kot tedaj, ko ga ni bilo več in ni imel niti časa imenovati svojega Jozueta, svojega naslednika. Vsaj s kraljevskim pogrebom, kakršnega ni priredil še nobenemu svojemu sinu, se mu je skušal oddolžiti. Toda ali naj bo to vse? E, slaba oddolžitev bi to bila!

Njegove onemele ustnice kot narodnega voditelja nam narekujejo sledeči politični testament: Svojega Jozueta, mojega naslednika, se oklenite z mojo in njegovo neomajno vero v ta svoj dan. V strnjeni vrsti, kot en mož in ena stisnjena pest, v znamenje jeklene volje, stojte za njim in povedel vas bo v vašo obljubljeno deželo, ob katere pragu sem se jaz zgrudil.

Njegove osinele ustnice kot duhovnika pa nam šepčejo: Molite za svojo domovino, ožjo in širšo, molite zanjo posebno v teh usodepolnih časih! Verjemite mi, iz luči večne vas zagotavljam, da ko bi ljudje toliko molili kot kritizirajo in zabavljajo čez svoje politične voditelje, bi bili

že zdavnaj dočakali ne le dan našega ujedinjenja, ampak tudi dan splošnega sporazuma in svobodnega razmaha vsak svoje ožje domovine v okviru širše. Pa tudi na me nikar ne pozabite, ki sem često pozabil na se, ker sem mislil na vas! Molite tudi za me, da mi skoraj zasiije zarja raj-ske domovine!

Tretjeredniki! Tale prošnja je prav za prav, na katero sem vas hotel ob tragični smrti našega političnega Mojzesa opozoriti. Molite za domovino, katere usoda je bila tako tesno z njim povezana, da bi ji Bog vedno naklanjal pravične, modre in nesebične voditelje, kakršen je bil rajni dr. Korošec. Molitev za domovino in njene voditelje ni manj važna kot delo in borba zanjo, raje bolj. Velik državnik Donoso Cortes pravi: »Jaz verujem, da tisti, ki molijo, več store za svet, kot oni, ki se bore. In če je na svetu vedno slabše, je vzrok ta, ker se jih več posveča boju kot molitvi.«

Tretjeredniki! Marsikaka grenka in trpka je že padla na vaš račun in še bo, da ste premalo borbeni za dobro stvar na političnem, socialnem in versko preporodnem polju. Ne rečem, da bi bili ti očitki docela neopravičeni. A enega očitka III. redu še nisem slišal, in ko bi ga slišal, bi ga kot krivičnega zavrnil. Tega namreč, da tretjeredniki ne molijo radi in veliko. In če je molitev po besedah Donoso Cortesa večjega pomena kot borba, potem III. red le ni samo gledalec v gigantskem dvoboju med Kristusom in Antikristom. Zato še enkrat, tretjeredniki, molite za domovino in njene voditelje!

Molite pa tudi za svojega rajnega Mojzesa, voditelja dr. Korošca! Sicer upamo, da so se spornile nad njim besede psalmistove: »Blagor mu, kdor se spominja ubogega in potrebnega, njega bo Gospod rešil hudi dan« (Ps 40, 2). Saj ni imel čez kaj testamenta delati, ker se je vse, kar je zaslužil, in tega ni bilo malo, sproti raztočilo v razne dobre in blage namene. Vendar iz visoke in odgovorne civilne službe ter tako poganizirane politike naravnost in nanagloma pred večnega Sodnika stopiti, zlasti za duhovnika ni ravno zavidljiva smrt. Molite tedaj tudi zanj!

Počivaj v miru, naš Mojzes, v zemlji domači in pri Bogu nadaljuj z zagovorništvom naše stare pravde, da bo čim prej z zmago kronana!

P. SALEZIJ:

Znamenje, v katerem je Baraga zmagoval

Ravno bo štiri leta, ko sem bil z odborniki ameriške Baragove Zveze pri marquetteškem škofu, prevzv. g. Jožefu Plagensu. Ob snidenju nas je v poljščini prav prijazno nagovoril: Kako se imamo, nato pa je pokazal kar največje zanimanje za zadevo Baragove beatifikacije. Popoldne nam je sam v svojem stanovanju razkazoval razne spominke na Baraga, kakor: priprost majhen pult za mašno knjigo, škofovske prstane, pečate, opas, pektorale, pisma, dnevnike (tri: prvi segajoč od 1852—1856, drugi do 1860, tretji do 1863) in britev. V enem izmed treh dnevnikov je precej spočetka spretna roka zarisala presveto Ime Jezusovo (IHS). Baragov naslednik na marquetteškem škofijskem prestolu, mislim škof Eis, je pod tem znamenjem dostavil v angleškem jeziku, da je Baraga iskreno častil Ime Jezusovo. Isto⁴ako je to najsvetejše Ime začrtano na škatljici, ki hrani Baragovo britev. Vidi se iz tega, da je Baraga

povsod mislil na to sv. Ime in gotovo tudi vse delal v tem svetem Imenu. Zato je pa tudi v svojem življenju zmagoval ter kljub premnogim težavam in oviram dosegal zavidljive uspehe. In to na raznih poljih: bodisi v svojem dušnopastirskem ali misijonskem delovanju, bodisi pri pisateljevanju, bodisi v svojem lastnem ascetičnem izoblikovanju. Saj nam o tem dovolj pripovedujejo razne knjige, zlasti še Jakličeva in p. Hugonova. Ker smo praznovali 19. januarja obletnico Baragove blažene smrti, se ob vzvišenem zgledu našega velikega indijanskega misijonarja tudi mi ogrejmo za presveto Ime Jezusovo, da bomo tako tudi mi v tem sv. Imenu junaško zmagovali ter nekoč kot stanovitni borci za sveto stvar za njim dospeli v večno blaženstvo. Ne pozabimo pri tem, da moramo še prej, kakor hočemo za Barago, dati slovo današnji vsesplošni mehkuznosti ter se oborožiti ne toliko z uma, kakor z volje svetlim mečem!

J. KALAN:

Hans Wirtz in njegov „Brat Frančišek“

»Cvetje« je začelo prinašati v letošnji prvi številki prevod nemške knjige »Brat Frančišek v naši dobi«. In ga bo nadaljevalo do konca.

Da boste bratje in sestre Frančiškove to »zgodbo«, ki se bo precej dolgo vlekla, bolje razumeli, bo morda koristno — tako so mi rekli — nekoliko modrih besedi ali malo pojasnila.

Hans (Janez) Wirtz je laik, sveten gospod, poročen, ima precejšno družino, še bolj male otroke, in je tretjerednik. Doma je na Nemškem v Aachenu (Ahenu), kjer so nekdam kronali nemške cesarje, in ki je zelo dobro katoliško mesto. Papež Leon XIII. je kot bivši nuncij v Belgiji enkrat obiskal Ahen in je rekel o njem »urbs catholicissima«: najbolj katoliško mesto.

A Wirtz je moral to rojstno mesto zapustiti. Zakaj? Ravno zato, ker je odločen katoličan. Takih namreč zdaj — kakor veste — v Nemčiji nimajo radi. Skratka: Wirtz je nemški emigrant (begunec). Zdaj živi v Švici in sicer si je vzel ob štirikantonskem jezeru blizu mesta Luzern v najem neko hišo (vilo) z malim posestvom, ki ga sam obdeluje, in — piše, veliko piše. Živi bolj od peresa kakor od posestva.

Jaz sem ga osebno spoznal v Švici že pred več leti; na svojem zadnjem potu v Švico pred tremi leti sem ga pa obiskal na njegovem sedanjem domu. Moram reči, da se v mnogih nazorih zelo strinjava. Pred dvema letoma se je vozil iz Švice na Poljsko skozi Ljubljano in me tukaj obiskal. Priti bi bil moral tudi na kongres Kristusa Kralja v Ljubljano — kot govornik. Pa si ni upal voziti se ne skoz Nemčijo ne skoz Italijo, ki je z Nemčijo zvezana, zato sam ni prišel, pač pa je poslal pisan svoj govor, ki ga je na kongresu nekdo drug prebral in je tiskan v poročilu o kongresu.

Izdal je že veliko knjig in sicer vse verske vsebine, ali vsaj takih, ki so z vero v zvezi. Je globok mislec, natančen opazovalec in oster kritik. Gre vsaki stvari do dna in jo temeljito prerešeta. Krščanstvo vzame zelo za resno. Veliko in jasno nam ve povedati, kako smo se kristjani oddaljili od evangelija, kako je naše krščanstvo le bolj vnanje, duha Kristusovega mu pa manjka; le bolj lupina, jedro je pa bolj piškavo. — Zadnja njegova knjiga je izšla ravnokar in nosi naslov: »Laik išče duhovnika«. Tu pa v pismih, ki jih piše prijatelju duhovniku, nas duhov-

nike jemlje na rešeto in nam pove, kakšni bi morali biti. Ima zelo bistro oko, globok pogled, vidi marsikaj, česar drugi ne vidijo, in naslika zares vzorno sliko duhovnika. Seveda na papir naslikati ga je lažje, kakor pa narediti v resnici. Saj duhovnik bi bil rad angel, pa mu nočejo perutnice zrasti...

»Brat Frančišek v naši dobi« nam pokaže v »slikah«, kakšen je bil sv. Frančišek in kakšni naj bi bili po njegovem zgledu tudi njegovi sinovi in njegove duhovne sestre prvega, drugega in tretjega reda. Pove nam, da samo obleka še ne dela človeka, da samo škapulir in pas ne zadostujeta, da je kdo duhoven sin ali duhovna hči Frančiškova. **Duha Frančiškovega je treba: ljubiti ponižnost, uboštvo in zatajevanje! Vso posvetnost pa zaničevati!**

Knjiga je res lepa in času primerna. Kajti naš čas, poln uživanjaželjnosti, sebičnosti in napuha je vsaj tako potreben, če ne še bolj kakor Frančiškov, njegovega duha. **Ta duh Frančiškov naj bi v naši dobi zopet oživel.** Sedanjemu pomehkuženemu, pokvarjenemu, samogoltnemu rodu je treba z živimi zgledi pokazati, da človekova sreča ni v zemeljskem uživanju, marveč da je človek — kakor je bil sv. Frančišek — tem bolj prost, tem bolj vesel, tem bolj srečen, čim bolj vso posvetno šaro, čast in slast premaga, prezira, zaničuje, z nogami tepta...

Seveda tudi to je lažje reči kakor storiti. Človek je tako slab, tako ga k zemlji vleče, da se ne more lahko povzpeti nad zemljo do one višine, na katero se je povzpел sv. Frančišek. Ali če se je povzpел, rad pade s te višine spet nazaj. Zato je tudi pristni duh sv. Frančiška bolj ali manj spuhel, se razkadil. Na to merijo besede iz Skrivnostnega razodetja, ki jih je Wirtz — ki sv. pismo zelo dobro pozna — zapisal na čelo tej svoji knjigi in so bile tiskane v 1. številki »Cvetja«: »Poznam tvoja dela... Ali zoper tebe imam, da si opustil svojo prvotno ljubezen. Pomni torej, odkod si padel, in se spreobrneš in opravljaj prva dela. Ako pa ne, pridem k tebi, in če se ne spreobrneš, premaknem tvoj svečnik z njegovega mesta« (Raz 2, 2 ns).

V tem smislu in s tem namenom je pisan »Brat Frančišek v naši dobi«. Berite prevod v odlomkih pazljivo! Naj bi sv. Frančišek res našel čim več in čim zvestejših posnemalcev. Naša doba jih bridko potrebuje. Pristni duh Frančiškov bi tudi danes, kakor ob njegovem času, prekvasil, povzdignil in požlahtnil v zemeljsko blato zakopano človeško družbo. Potrebno bi bilo!

Trije novoletni sklepi pristnega slovenskega tretjerednika

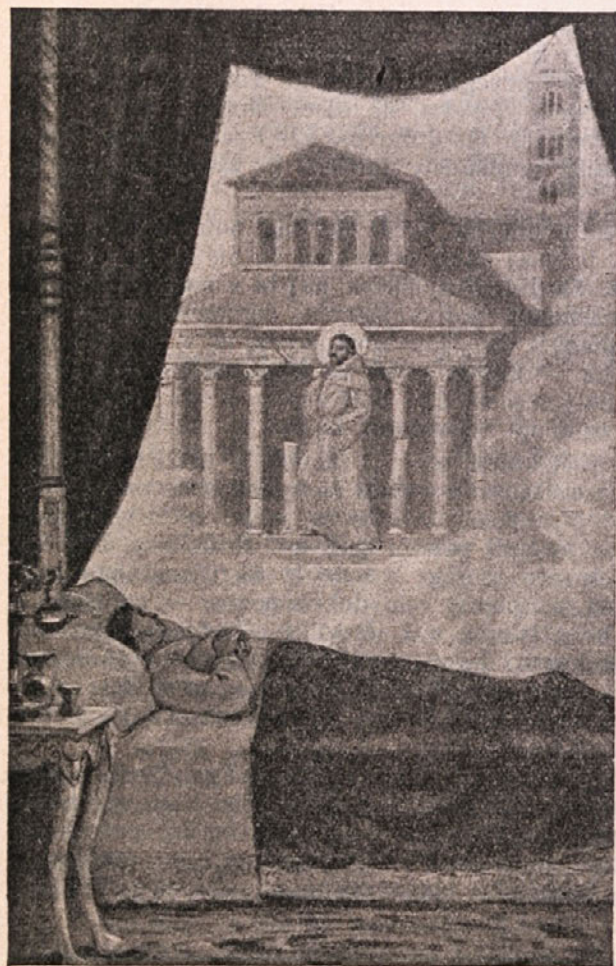
1. Zvest hočem ostati svojemu glasilu Cvetje in ga hočem podpirati z vestno poravnavo naročnine. Tudi v tem letu bom apostol katoliškega tiska. Prvo svojo skrb pa bom posvečal Cvetju.

2. Iz ljubezni do svojega velikega ustanovitelja in očeta sv. Frančiška bom pridobil vsaj enega novega naročnika Cvetja, ki je glasilo slovenskih tretjerednikov.

3. Razširjal bom ideje in duha sv. Frančiška, kjer koli bom mogel. Po svoji moči bom skrbel, da tudi drugi spoznajo veliko in na milostih prebogato ustanovo tretjega reda sv. Frančiška. V tem letu bom pridobil vsaj enega novega člana za tretji red.

Brezmadežna Devica in sveti oče Frančišek, pomagajta mi, da ta sklep natančno izpolnim.

Brat Frančišek v naši dobi

S krepkimi rameni podpre Frančišek cerkev.

Tedaj tudi pametni Inocencij zmaje z glavo: »Nemogoče! Če že hočeš biti norec božji in prosjak« — papež obmolkne in zmigne z rameni — »če pa misliš, da bi mogli tile in še drugi tudi tako živeti kot ti... In četudi bi danes, v ognju tvoje pričujočnosti mogli tako živeti: nekoč boš tudi ti — pepel, sin moj! In iz pepela plameni ne švigajo več... Poznam življenje in poznam ljudi!« In še energičneje zmaje z lepo, gospodovalno glavo. Frančišek pa kakor da nič ne sliši. Stoji pred njim trd in odrevenel in kakor da zre v praznino, v daljo — kot da bi mogel gledati skozi stene in prostore in čase, kot da bi mogel gledati preko stoletij... In še zmeraj nič ne reče. Nato nenadoma plane kvišku, kot bi se prebudil, in prične govoriti. Govori kot kdo, ki je pijan, ali kot

Nemogoča prošnja. Nekega dne se prikažejo — v Rimu. Nikdo se ne zmeni zanje. In tako pridejo, ne da bi jih kdo zadrževal, pred papeževo palačo. Potrpežljivo čepa na živahnem pragu njegovih visokih vrat in čakajo, dokler ne pride on sam, mogočni Inocencij.

Potem stopi eden — brat Frančišek — predenj, se globoko in prijazno prikloni in ga prosi, naj mu dovoli neko posebno pravico. Papež, ki je teh nastopov že vajen in ki je ravno danes zelo zaposlen, hoče naglo mimo. Tedaj nehote pogleda besedniku naravnost v obraz. In se zdrzne in ustavi. Ta obraz..

Rjavemu beraču dovoli, da pride k njemu. In ga poslušaja. Poslušaja najnenavadnejšo prošnjo, ki je bila kdaj nanj naslovljena: da bi on — brat Frančišek — in njegovi bratje za vedno smeli tako potovati, pridigati, delati, prosjačiti, moliti, plesati, peti; da bi smeli še nadalje ostati ptice selivke in božji norci...

kdo, ki je norec ali otrok ali pa svetnik in modrec! O Bogu, o Kristusu, o evangeliju in o hoji za Križanim.

Papež je ves v zadregi: saj ima prav, tisočkrat prav, ta mož tu! Toda ne more in ne sme imeti prav. Zakaj vsa človeška sprevidnost in vse njegove izkušnje, ki jih ima kot najvišji škof Cerkve, govore jasno in enoumno proti temu. Če je to v redu — če bi bilo v redu — kar tale sveti sanjač pripoveduje in zahteva... toda po tem se sploh ne vpraša. In naposled: posebnežev, prerokov, spokornih pridigarjev in razpaljenih glav ne primanjkuje zdaj niti v Italiji niti drugod. Seveda ta Frančišek... prav za prav ničesar ni rekel in ničesar zahteval, česar ni tudi Kristus sam rekel in zahteval. In če si ga človek enkrat natančneje ogleda...

Papež naglo vstane, da bi takim mislim ukratil avdijenco. In z nekaj prijazno neobveznimi besedami odpusti Frančiška.

Krepka ramena. Naslednjo noč prebije svetnik s svojimi brati v molitvi. Zjutraj ga vprašajo, kaj bo sedaj? On odvrne le: »Še enkrat bom šel k papežu.«

Takoj mu dovolijo predenj. Inocencij mu že prihaja naproti in ga pelje v svojo zasebno sobo. Ponudi mu svoj lastni rdeči stol in pade pred njim na kolena. Veliki papež, najmogočnejši mož svojih dni — kleči pred revnim, preprostim menihom. In mu pripoveduje, kakšno prikazen je sanjal sinoči:

»Ko sem spal, mi je bilo, kot da stojim pred veliko lateransko baziliko. In ko se tako radujem njene ponosne rasti in jo gledam, ves prestrašen vidim, kako se cerkev počasi nagiba in pogreza. Vsak čas se bo zrušila. Stojim ko okamenel... Tedaj se približa ubogi mož. Napravljen je v rjavo kmečko haljo, okrog ledij ima vrv in na nogah sandale. Takoj stopi k cerkvi, upre svoja krepka ramena, ki se mu venomer mogočno širijo, v pogrezajoče se zidovje, ga zadrži, ga spet zravna, da stoji zdaj trdneje kot prej. Zastane mi dih. Hočem k njemu. Rad bi mu stisnil roko, se mu zahvalil, ga vprašal, kdo je in kako da... Pa je že izginil. Toda njegovega obličja ne bom pozabil. In ko ga vidim takole pred seboj: resnično — saj to je mož, ki je bil včeraj pri meni, saj to je Frančišek, brat Frančišek...«

In zdaj mi je vse jasno: tvoja prošnja, toneča lateranska cerkev in tvoja krepka ramena, ki so jo rešila razpada.

Frančišek še vedno nemo sedi v papeževem rdečežametastem stolu. In kot včeraj spet zre v praznino, v daljavo, skozi stoletja. In ne vemo, kaj je odgovoril.

Inocencij pa mu sedaj prošnjo usliši in mu potrди pravila. In česar krivovercem — albigenzom — ni bil dovolil, dovoli minoritom: posebno pravico, da smejo svobodno pridigati. Zakaj »resnično, Frančišek je tisti, ki bo po Kristusovi besedi in moči podprl Cerkev.«

Toneča Cerkev... ? Neverjetno se sliši, da bi bila Cerkev za časa mogočnega Inocencija potrebna podpore asiškega ubožca. Kajti nikoli ni bila na zunaj tako močna in vplivna kot tistikrat. Papež je resnični vladar Nemčije, Francije in Italije. Je državni namestnik in varuh mladega Friderika. Krona cesarje in kralje ter sodi in izbčuje nje iz njihove dežele. Rimsko plemstvo se mora uklanjati njegovi volji. In svet posluša mogočno besedo Inocencija III.

In vendar! Cerkev Kristusova mora dobiti — oporo. Kakor da je nepisan zakon Previdnosti: čim mogočnejša je Cerkev na zunaj in v bojih in kovarstvu sveta, tem slabše je z božjim kraljestvom v njej.

Zdi se, da njena notranja sila, žar vere, zvestoba v njeni misijonski nalogi in pripravljenost za hojo za Kristusom, od vsega sveta preklinjanim in zapuščenim, pojema v istem razmerju, kakor narašča njen svetni ugled in moč in bogastvo. Zakaj vse to je pač v nespravljivo ostrem nasprotju z osnovno mislijo vsega odrešilnega dela: »Moje kraljestvo ni od tega sveta!«

In tako tudi notranji, verski položaj Cerkve tam za časa Inocencija III. ni bil tak, kakor se je sijajna in mogočna prikazovala zunaj v svetu.

Cerkev je prebogata. Marsikje je prebogata in marsikak njen ud je prebogati. Škofje so, ki rajši poslušajo žvenket orožja, kot Credo v cerkvi, ki rajši jezdijo v svetlih oklepih s svojimi fevdniki v boj, kot di bi šli na težavno delo v vinograd Gospodov. Opatje so — in baje jih je večina takih —, ki sede kot premožni fevdni gospodje v svojih sijajnih samostanskih graščinah in se s svojimi neduhovnimi menihi dobro imajo. »Skoraj 1000 let so bili stari meniški redovi delali; bili so ljudje in so se zdaj odpočivali od svojega dela, nekateri nemara temeljito odpočivali, in uživali sadove svoje pridnosti. Ostalo sta napravila zavist in nevoščljivost. Cerkvi se je bližala velika nevarnost z »lyonskimi ubožci«, Petrom Waldusom in njegovimi privrženci, z albigenzi in manihejskimi ločinami, ki so si v beraški hoji za Kristusom prizadevali obnoviti Cerkev, ki je — kot so si zamišljali — odpadla od njihove ideje, in so duhovnikom branili vsakršno posest. In ta nevarnost je bila tem večja, ker njen nagib in navdih ni bilo mogoče zavreči in ker so resnične ali domnevne zlorabe dajale njegovemu začetju videz opravičila.« (Frančišek Hettinger: »Iz Cerkve in sveta.«)

Ni čuda, da Cerkev vedno bolj zgublja ljudske množice. Janez Jörgensen, znani danski izpreobrnjenec in Frančiškov življenjepisec je mnenja, da »pač niti stoletje reformacije ni bilo bolj protipapeško in bolj proticerkveno kakor doba ob prelomu 12. stoletja. Nihče bi se dandanes ne drznil s papežem tako ravnati, kakor se je godilo z Inocencijem III. On sam pripoveduje, kako ga je na veliki petek 1203 na poti od sv. Petra v Lateranu — navzlic papeški kroni, ki jo je nosil — rimsko ljudstvo obmetavalo s tako zarobljenimi psokami, da jih noče ponavljati. Že l. 1188. je isto rimsko ljudstvo prehitelo francoske teroriste in odpravilo krščansko časošetje... Večkrat so Inocencija pregnali iz Rima in del njegove rodbinske posesti podržavili. Od maja do oktobra 1204 je moral brez moči gledati iz Laterana, kako njegovi sovražniki pustošijo Rim... Da bi se odtegnili papeževemu svetnemu gospostvu, so se povsod odrekli njegovi duhovni nadoblasti in se izneverjali cerkveni edinosti... Dobo Inocencija III. označuje popoln odpor proti papeški avtoriteti. In ta odpor je bil — čisto tak kot v poznejših stoletjih — zaeno verski in političen.«

In Henrik Federer pravi o tej dobi: »Cesar in papež sta se borila za prvenstvo v svetu. Križarske vojne so se izprevrgele v blesteče avanture ali politična in trgovska podjetja. Plemstvo je zaničevalo meščane, meščani kmete, ti podložnike kot revnejše, neznatnejše, ničnejše. Stolnice in gradove so hoteli zidati, da! Toda prej za to, da bi se svetili na zunaj, kot da bi se oplajali na znotraj. Najmanjša mesta in knezi so stopali na prste, da bi v viteških slavnostih, turnirjih, veličastnih stavbah in zaničevanju še manjših posnemali velike. Blišč, imetje, veljava je bilo geslo tegā časa, ki še danes mnogim velja za ideal.«

(Naprej prihodnjič.)

Sveti Konrad

spoznavalec — tretjerednik.

(19. februar)

Večkrat se zgodi, da se nesrečne okoliščine zgostijo v srečen konec. To nam kaže tudi življenje našega svetnika, ki je bil doma iz imenitne hiše v Piacenzi (beri: Pijačenci). Ker je bil bogat, je imel vsega dovolj. Oženil se je z neko grofico, gojil viteške igre ter se zabaval z lovom. Nekoč je preganjal neko zver, ki se je nazadnje zatekla v gosto trnjiče. Da bi zver prepodil, je velel trnjiče zažgati. Prav tedaj je pihal močan veter in zanesel ogenj na žitna polja in v bližnji gozd. Nastal je velik požar. Ko je Konrad videl, kakšno škodo je povzročil, se je močno prestrašil in zbežal v mesto. Medtem so že prijeli nekega kmeta in mu na natezalnici izsilili priznanje, da je on podtaknil ogenj. Ubožčka so ob sodili na smrt. Pravemu krivcu pa vest ni dala miru. Konrad se je sam javil sodišču in obljubil, da bo storjeno škodo sam poplačal. Sedaj sta on in njegova žena spoznala vso minljivost človeških dobrin. Žena je vstopila h klarisam, on pa se je pridružil puščavnikom tretjega reda. Da bi bil bolj pozabljen, je poromal v mestece Noto, se zatekel v neko votlino ter tam spokorno in tiho živel samo za Boga. Že dokler je živel, se je odlikoval po mnogih čudežih. Kot nekoč svetega očeta Frančiška, so tudi njega obdajale jate ptičev, s katerimi se je zaupno razgovarjal. Sestra smrt ga je 19. februarja 1351. vzela k sebi. V seznam svetnikov ga je vpisal papež Urban VIII.

Premišljevanje: O povračilu za storjeno škodo

1. **V tej stvari nam je naš svetnik najlepši zgled.** Vso škodo je sam povrnil, čeprav je pri tem skopnelo malone vse njegovo premoženje. Ravnal se je po svetem pismu, ki pravi: »Naj povrne, kdor je zanetil požar« (2 Mojz 22, 6). Gospod je Konradovo vestno ravnanje povrnil s tem, da ga je popeljal k veliki svetosti na zemlji, v nebesih pa v veliko slavo. — Ne pozabi, da se Bog ne da prekositi v velikodušnosti.

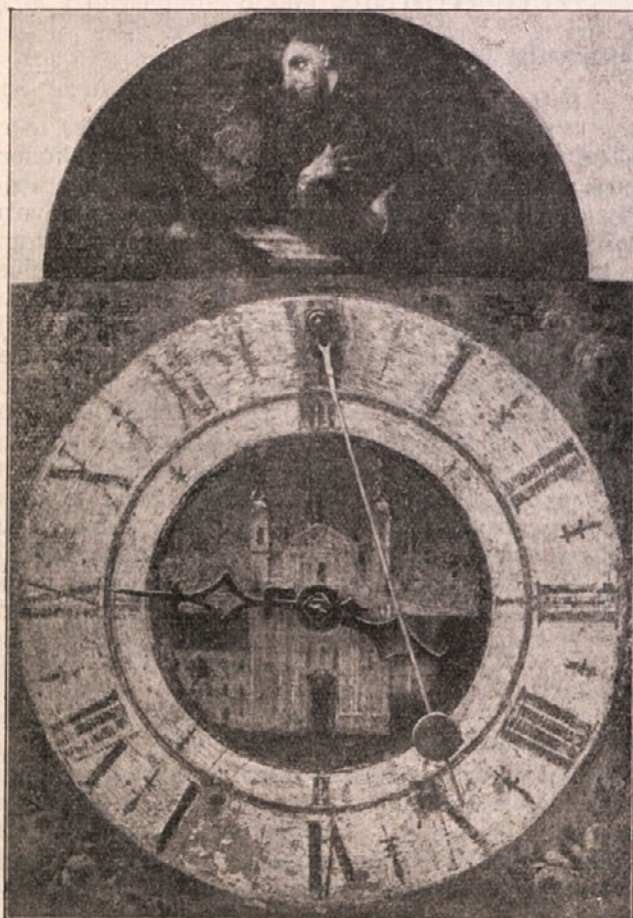
2. **Škodo povrniti je vsakdo dolžan.** »Nikomur ne bodite nič dolžni!« nam kliče sveti Pavel (Rim 13, 6). In v stari zavezi beremo: »Ako grešnik storjeno škodo povrne, bo živel in ne bo umrl« (Ezek 33, 13). Samo spovedati se storjene škode še ni dovolj. Če že ne moremo škode povrniti, pa moramo za oškodovance darovati svete maše in sveta obhajila. V teh stvareh, ki so že marsikoga težile na zadnjo uro, nam bo najbolje svetoval naš spovednik. — Naj ti ne bo ta stvar deveta briga.

3. **Najbolje je, da smo vedno pošten.** Izraelcem je Najvišji zapovedal: »Ne delajte krivice v sodbi, pri uteži in pri dolgostni meri! Imejte pravično tehtnico, pravične uteži in pravične mere!« (3 Mojz 19 35. 36). Kdor ni nikomur nič dolžan, bo lahko živel in umrl. Zlasti ne smemo utrgovati zaslužka malim ljudem in obrtnikom. — Tvoje geslo bodi: »Poštenje je najboljše imetje.«

Cerkvena molitev

Molimo Tebe, Gospod, je sveti Konrad s pokoro potolažil, nam pa podeli, da bomo po njegovem zgledu svoje meso križali in grešne madeže izbrisali. Po Kristusu, Gospodu našem. Amen.

Kadar ura bije, se spomni naslednjih resnic:

Ura bije ena: Samo eno dušo ti je dal Bog, — rešiti jo moraš za večno življenje!

Ura bije dve: Dve poti peljete v večnost, prva je ozka, druga široka. — Pomagaj mi, Gospod, da se vedno držim ozke poti Tvojih zapovedi!

Ura bije tri: V Bogu so tri osebe. — Naj bom vedno podobna troedinega Boga!

Ura bije štiri: Spominjaj se štirih poslednih reči in vekomaj ne boš grešil. — Štiri poslednje reči so: smrt, sodba, pekel, nebesa.

Ura bije pet: Pet čutov ti je dal Bog. — Glej, da ti ne bodo ovira na potu v večno življenje!

Ura bije šest: V šestih dneh je Bog ustvaril svet. Potem

je počival. Tako se tudi ti odpočij po težkem delu in šest dni delaj, sedmega pa posveti Bogu in svoji duši!

Ura bije sedem: Sedem virov svojih milosti nam je odprl Jezus — sedem sv. zakramentov. — Zajemaj rad iz teh božjih studencev!

Ura bije osem: Osem vrst ljudi blagruje Jezus na gori. — Svet dela ravno nasprotno. Ne pojdi v tem oziru za nespametnim svetom, ki Bogu oporeka!

Ura bije devet: Devet korov angelov hvali neprestano Boga. — O da bi bil tudi jaz enkrat med njimi! Tvoj angel varuh stoji vedno pri tebi in opazuje vsako tvoje dejanje.

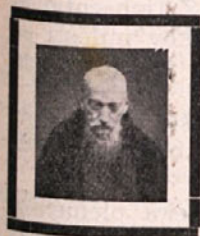
Ura bije deset: Deset svojih zapovedi nam je dal Bog na gori Sinaj. — Ako jih boš zvesto izpolnjeval, boš prišel po bližnjici v nebesa.

Ura bije enajst: Enajst apostolov je ostalo zvestih. O Bog, pomagaj mi, da ne bom jaz nikoli postal Juda izdajalec.

Ura bije dvanajest: Dvanajestura je zadnja ura, je merilo, dopolnitev časa. Človek, spominjaj se večnosti!

Ko bo zadnja ura bila,
Marija prid po nas!

† P. Linus Prah, kapucinski provincial

Dne 16. dec. je umrl v celjski bolnišnici kapucinski provincial p. Linus Prah. Kapucinsko redovno provincijo je zadela velika izguba, saj je bil pokojni svetla luč in mogočen steber vse provincije. Vesten in svetniški redovnik je bil in zato so ga sobratje cenili ter so ga štirikrat izvolili za provinciala. Pokojni je bil mož dela in mož globoke molitve. To je razodevala vsa njegova zunanost.

Bil je velik prijatelj redovne mladine. Po vsej provinciji je ustanovil dijaške konvikte za redovni naraščaj. Med svojo mladino se je vedno pomladil.

Poleg redovnih služb, ki jih je vršil z vso vestno natančnostjo, je bilo njegovo najljubše delo spovedovanje. Ni čudno, da so njegovi duhovni otroci zajokali ob njegovem mrtvaškem odru. Bil je izredno ljubezniv in potrpežljiv spovednik. Če si katerega patra dobil pri kapucinih v Celju v spovednici, je bil to gotovo p. provincial Linus. Bog sam ve, ob kolikih smrtnih posteljah je p. Linus goreče molil: Zdaj odpotuj, duša krščanska! Prav gotovo so tudi njegovi duši, očiščeni v pokori in globoki pobožnosti, prišli angeli nasproti in so jo odnesli v naročje Abrahamovo!

Več let je p. Linus nosil v svojem srcu veliko bolečino: to je usoda goriških Slovencev, ki je p. Linus med njimi preživel svoja mlada duhovniška leta. Gotovo bo pri Bogu prosil za svoje ljubljence.

P. Linus je bil rojen 26. maja 1869 v župniji sv. Križa pri Rogaški Slatini. V mašnika je bil posvečen l. 1892. Za svoje velike zasluge in nesebično delo je dobil trojno veliko odlikovanje: konzistorialno svetništvo od goriške in lavantinske škofije ter od države red Sv. Save.

Dobri in prijazni p. Linus, sladko se odpočij na božjem Srcu!

P. ODILO:

Milostna podoba Deteta Jezusa v Rimu

(Sacro Bambino)

Novi milostni kraj.

Tam, kjer je nekoč stalo pogansko svetišče posvečeno Jupitru, se dviga zdaj veličastna katoliška cerkev. To je tisti kraj, kjer je, kot pripoveduje pravljica, dobil rimski cesar Oktavijan od prerokinje Sibile razodetje, da bo prišlo božje Dete, rojeno iz Device in bo razrušilo oltarje poganskih bogov. Cesar je dal potem pozidati veliki oltar z latinskimi napisom: Haec ara Filii Dei est — To je oltar Sinu božjega.

Ko se je pozneje na tem kraju dvignila krščanska cerkev, je bilo mesto prikazni zaznamovano s posebnim znamenjem.

Ta kraj si je zdaj izvolilo božje Dete iz Jeruzalema za svoje novo stanovanje. V stransko kapelo je bil položen dragoceni Jezušček, ker sta cerkev in samostan takrat bila v lasti očetov frančiškanov iz Ara-caeli.

Že pri prvi slovesni izpostavitvi milostnega Deteta v Rimu je bil velik praznik in vse mesto se je udeležilo slovesnosti. Takoj so zazna-

movali mnoga čudežna uslišanja. Sloves milostne podobe se je bliskovito povsod razširil. Od blizu in daleč so hiteli skupaj romarji, da bi božjemu Detetu potožili iz razkrili svoje gorje in bili so uslišani. Z ljubeznijo in zaupanjem je nagradilo božje Dete svoje častilce. Veletokov milosti so bili deležni tisti, ki so se k Jezuščku zatekli. S posebnim spoštovanjem so romarji božjemu Detetu poljubljali noge.

Bolniki in umirajoči so si izprosili od njega nebeški blagoslov. Manjše brate so pogostokrat prosili, da so bolnikom nosili blagoslov božjega Deteta. In zgodila so se mnoga uslišanja.

Kot pripoveduje zgodovinar Giannini, je prosila néka plemenita rimljanka, naj prineso milostnega Deteta na njen dom in ga naj za nekaj časa puste pri njej. Pobožni gospé so bratje z veseljem ustregli željo. Gospa pa je med tem časom preskrbela posnetek milostne podobe in ta posnetek je namesto milostne podobe vrnila v samostan.

Mislila je, da bratje ne bodo zapazili zamenjave in da bo lahko milostno podobo obdržala. Toda kdo naj popiše njen strah, ko ji je božje Dete izginilo iz omare in je v njej našla samo posnetek. Istočasno so začeli vsi zvonovi zvoniti v Aracaeli — in ko so bratje prihiteli v cerkev, da se prepričajo o vzroku zvonjenja, so našli milostnega Jezuščka slovesno izpostavljenega. Prijazno smehljaajoče je gledal svoje zveste častilce.

Uslišani romarji so božje Dete bogato obdarovali. Že leta 1760. je imelo božje Dete mnogo diamantov in dragih kamnov, ki so jih pa v poznejših vojnih nemirih izropali. Papež Pij VII. pa je milostnega Jezuščka zopet okrasil, kakor ga še danes vidimo v Aracaeli.

Čudežna uslišanja.

Pri milostnem Jezuščku v Rimu so bili mnogi čudežno uslišani, zato ni zaupanje do milostne podobe nikdar ponehalo.

Gospa Angelo iz Rima je nevarno zbolela. Zdravniki so izgubili vse upanje na ozdravljenje. Družina se je zatekla k milostnemu božjemu Detetu v Aracaeli. Kip božjega Deteta so prinesli v sobo, kjer je ležala bolnica in so jo z njim blagoslovili. Gospa je takoj mirno zaspala. Ko se je prebudila, je bila zdrava. Zdravnik in mož ozdravljene žene sta čudežno ozdravljenje s prisego potrdila. Listina o tem se hrani še danes v arhivu.

Hčerka nekega voznika je zbolela na vnetju možganov. Že so se prikazala vsa znamenja smrtnega boja, ko je mati bolne hčerke hitela v samostan in prosila, naj hitro pride eden izmed patrov, da umirajočo blagoslovi s kipom milostnega Jezuščka. Ko je duhovnik to storil, se je hčerka z veselim klicem takoj zavedla in je bila pri priči zdrava. Na kolenih so se starši zahvalili božjemu Detetu za čudežno pomoč.

Žena slovečega zdravnika dr. Swygenhausena je trpela na neozdravljivi srčni napaki. Slišala je o čudežnem rimskem Jezuščku in je takoj romala k njemu. Ko se je v Aracaeli priporočila božjemu Detetu, se je takoj čutila zdravo. Tudi zdravniki so potrdili po natančnem preiskovanju, da je srčna napaka popolnoma izginila. Polna hvaležnosti je poslala v Rim srce iz zlata, ki se še danes hrani v zakladnici čudežnega Jezuščka.

Če bi hoteli vsa čudežna uslišanja naštet, bi nikdar ne prišli do konca. Tudi številne izpreobrnitve so se izvršile. Ljubeznivi Jezušček je vse obsipal z milostmi. Njegova moč pa tudi še danes ni prenehala. Svojo drobno ročico še danes dviga in blagoslavlja vse, ki pri njem iščejo zavetja. Tudi mi ga prosimo:

Jezušček, z ročico svojo — blagoslovi dušo mojo!

(Konec)

Marija in tretji red

Otroci svetega Frančiška so od nekdaj vneti častilci Matere božje. Tudi tretjeredniki, Nikomur ni treba še posebej naročati tega, ker do Marije čutimo vsi veliko ljubezen. Mnogi si jo izberejo za svojo Mater, se zbirajo ob njenih oltarjih, prihitijo k Njej po pomoč v svojih zaupnih prošnjah. Kako tudi ne. Šaj Ona je vendar naša Mati.

Čas, v katerem živimo, zahteva še bolj vnetih častilcev, če hočemo, da nas bo Marija varovala še naprej nesreč. Da nas ni zadela strahota vojne, je gotovo mnogo pripomogla Ona, ki jo kličemo: Kraljica miru. Zato ji moramo biti hvaležni.

Veliki narodi so si jo izbrali za svojo patrono in nadvse sveti so jim kraji, ki si jih je izbrala Marija, kjer na poseben način deli svoje milosti in svoj materin blagoslov. Kdo ne pozna slavnega Lurda, ali morda Chenstohove, Loretto itd. Tudi Slovenci imamo tak kraj, kamor radi hodimo in **to so Brezje**. Vsakemu tretjeredniku je še živo v spominu tretjeredni tabor na Brezjah. Kako res lahko postane človek navdušen pri Mariji. Koliki so si zaželeli, da bi mogli ponesti Marijo na svoj dom. To željo jim sedaj izpolnjuje Jugoslovanska tiskarna. Izdala je namreč veliko sliko brezjanske Marije.

Vsak Slovenec in vsako srce se razveseli, ko stopi pred obraz Marije z Brezij. Živo nosi to podobo s seboj, kamor gre. Da bi pa imel pravo isto verno podobo tudi na domu, si je Škofijsko vodstvo Marijinih družb v Ljubljani zamislilo razširiti to podobo v vsako slovensko hišo, v vsako slovensko družino. Tako ima vsakdo priliko, da si nabavi sliko Marije Pomagaj z Brezij, jo ustoliči v svojem domu, posebno naj bi to storil tretjerednik, se poklonil pred njo in jo v zaupnih molitvah prosil, naj še nadalje blagoslavlja njegov dom, njegovo družino, njegovo delo in njegga samega. Kar mi storimo za Marijo, to bo ona storila za nas. Tretjerednik bo s tem vestno izpolnil svoje vodilo in pomagal širiti slavo Marijino, kar naj mu bo v veliko čast in sveto dolžnost.

Sestanek voditeljev III. reda na Brezjah

(Konec govora p. Henrika.)

4) Slovesnemu sprejemu poleg drugega pristojata tudi petje. Kaj in kdaj pa se naj poje pri preobleki? Pred in po izvršenem obredu preobleke se lahko, kakor pri drugih shodih, poljubne pesmi pojo. Ko pa je mašnik blagoslovil in pokropil redovno obleko: škapulir in pas, tedaj se izključno poje pesem na čast Sv. Duhu: »O pridi Stvarnik Sveti Duh!« Enako naj se med polaganjem redovne obleke poje kaka primerna pesem, recimo: »Jezus, preosnuj nam misli!« (Priročnik, str. 129.) In zopet se more po izvršeni preobleki peti psalm 116: »Hvalite Gospoda vsi narodi!« in sicer v tako zvanem šestem ali pobožnem tonu. Tudi ostali verzikeljni in odgovori se lahko pojo.

5) Ko pa je ves obred končan, se vpiše v imenik novincev ime in priimek in redovno ime novinca ali novinke, od kod je in kje stanuje, kakor tudi dan sprejema. Ta vpis v redovni imenik je predpisan. Za pravo pripadnost h kanonično ustanovljeni skupščini je ta vpis celo potreben (Kodeks, kan. 694, § 2). Sprejem brez vpisa v katalog je potem-

takem naravnost neveljaven. Po tej določbi je tedaj preobleka šele od dne priznana, ko stoji novničovo ime v imeniku (Ordensdirektor, 14 Jhg. str. 68), in s tem dnem se prav za prav šele začne leto poskušnje ali noviciat.

Novincu običajno izdamo izpričevalo ali potrdilo sprejema.

P. ODILO:

Noviciat tretjega reda. (Referat na sestanku voditeljev).

Sv. Cerkev, kot veste, polaga veliko skrb na redovne noviciate. Vedno govorimo, poudarjamo, da je tretji red pravi cerkveni red in vsakemu zamerimo, ki bi tretjemu redu to odrekal. Zato moramo mi sami polagati največjo važnost in pozornost na noviciat, to se pravi na novince tretjega reda.

V noviciatu se polagajo temelji redovnega življenja, zato je vzgoja v noviciatu tako važna.

Noviciat mora trajati celo sončno leto, predno sme novinec položiti obljube, drugače so obljube neveljavne, ničeve. Tudi duhovniki ne smejo biti pripuščeni k obljubam pred enim letom poskušnje.

Imena novincev morajo biti zapisana v **zapisniku novincev**. Ta zapisnik ni isti, kot je oni, ki so v njem zapisani tretjeredniki z obljubami. Vpis je bistveno potreben, da kdo spada ali more spadati k tretjeredni skupščini. Istotako je stroga dolžnost zabeležiti dan obljub v posebni zapisnik. (Canon 694. § 2.)

Vsak novinec naj bi pri sprejemu prejel **Listek za novinca** s sledečo vsebino: Na robu sprednje strani so imena mesecev, kamor se pritisne vsaki mesec pri mesečnem pouku pečat tretjega reda. Na koncu leta ima voditelj novincev, ali predstojništvo jasno ogledalo vsakega novinca pred seboj. (Glej obrazec!)

Sprednja stran*

Zadnja stran

	Oktob.	Sept.	Avgust	Julij	
November	Tretji red v				Junij
	Listek za novinca				
December	Ime:				Maj
	Stanovanje:				
	Sprejet:				
	Red. ime:				
V, dne					
Voditelj III. reda:					
	Januar	Febr.	Marec	April	

Opozorilo!

Vsak novinec je dolžan priti vsak mesec k pouku za novince. Njegovo prisotnost mora potrditi učitelj novincev s podpisom ali s pečatom. Ob koncu noviciata naj naredo novinci skušnjo o redovnem vodilu, o življenju svetega Frančiška in o milostih in dolžnostih III. reda.

Vsaka izprememba stanovanja mora biti naznanjena vodstvu skupščine. Kdor brez vzroka in brez opravičbe izostane šestkrat od pouka, se mu obljube odlože.

* Listki za novince se naročajo pri upravi Cvetja. Ljubljana, Marijin trg 4.

Novinci so v letu poskušnje pod oblastjo učitelja novincev, ki je postavljen od voditelja skupščine, ako ne vodi noviciata sam. Novincem daje nasvete in opomine ter potrjuje njihovo navzočnost pri mesečnem pouku novincev.

V letu noviciata naj bo vsak mesec vsaj enkrat poseben pouk za novince. Pri tem pouku naj se razlaga duh in dolžnosti redovnega vodila, nauk Cerkve, malo liturgije, nauk o krščanski popolnosti, o redovni disciplini, o redovnih svetnikih itd.

Točno prihajanje k mesečnemu pouku je potreben predpogoj, da je novinec pripuščen k sv. obljubam. Ako kdo opusti mesečni pouk, se mora opravičiti. Kdor je polovico poukov opustil brez vzroka in brez opravičila, naj se mu obljube odlože za pol leta. Ako se novinec ne popravi, je pripuščenje k obljubam izključeno.

Od novincev se ne zahteva nikakih denarnih prispevkov, tudi ne prostovoljnih darov, da si redovno predstojništvo ne vzame svobodne sodbe o novincu.

Ponekod imajo tudi na koncu noviciata posebno skušnjo. Ali vsaj naj učitelj novincev z njimi kratko ponovi.

Novincu se naj ne daje nobene podpore iz tretjerredne blagajne.

Slovesnost preobleke naj se vrši po redovnem »Priročniku«.

Novinci so v letu poskušnje deležni vseh pravic in odpustkov tretjega reda.

Kjer pri skupščini resno vzamejo pouk za novince, tam imajo res tretji red, tam imajo res skupščino. Od noviciata je odvisno navdušenje, veselje in zvestoba tretjerrednikov. Če voditelj nima veselja s skupščino, če s tretjerredniki ne ve ničesar pametnega začeti, je vzrok tukaj, da tretjerredniki ne vedo, kaj je tretji red in kaj imajo od njega.

Noviciat se ne pretrga, ako novinec tretjega reda začasno odloži redovno obleko in je ne nosi. To je zelo dobro vedeti, ker se večkrat zgodi, da se kdo malo zanemari in misli, da je treba noviciat na novo začeti. (Tako je določila S. C. Indulg. 4. III. 1903.)

Kako se gibljejo tretjerredne skupščine

Letno zborovanje tretjerredne skupščine lavantinskih duhovnikov. Dne 21. nov. lanskega leta so se zbrali v predavalnici mariborskega bogoslovja duhovniki tretjerredniki iz vse škofije k letnemu zborovanju svoje skupščine. Navzočih je bilo kakih 40 duhovnikov in vsi mariborski bogoslovci. Člani predstojništva so podali svoja zanimiva poročila. Zborovanje je vodil prednik skupščine preč. g. dekan Franc Gomilšek. Tajniško poročilo je dal g. prof. dr. Meško, blagajniško pa g. žup. Pšunder.

Nato je zanimivo poročal kanonik dr. Mirt o delu za beatifikacijo škofa Slomška. Akcija za Slomškovo beatifikacijo se je namreč pričela pred 15 leti na pobudo tretjerredne skupščine lavantinskih duhovnikov. Drugo predavanje je imel prov. komisar III. reda p. Odilo iz Ljubljane. Podal je navodila, kako se z uspehom vodi tretjerredna skupščina. Posebno veliko pozornost je treba polagati na redovni noviciat. Še večje važnosti pa je za slovenski tretji red lastna skupščina za bogoslovce. Bilo je sklenjeno na zborovanju, da se v mariborskem bogoslovju čimprej ustanovi samostojna tretjerredna skupščina.

Zborovanje sta obiskala dva škofa: domači dr. Ivan J. Tomažič in beograjski nadškof dr. Ujčić. Zadnji je zborovalce prisrčno nagovoril

ter svetoval, naj izročimo zadevo Slomškove beatifikacije velikemu priprošnjaku pred Bogom: sv. Frančišku Asiškemu.

Zborovalci so se v največji zadovoljnosti razšli, potem ko so napravili delovne načrte za prihodnje leto.

Sv. Trojica v Slov. gor.: Iz našega okrožja so spomina vredne te-le izpremembe: Z dnem 21. jan. 1940 so se od svetotrojiškega tretjerednega okrožja izločile župnije ptujske dekanije: Sv. Andraž v Slov. gor., Sv. Lovrenc v Slov. gor., Sv. Marija na Polenšaku, Sv. Urban pri Ptuj in Devica Marija na Vurbergu. Vse te župnije so vzeli v oskrbo ptujski minoriti. Bog naj blagoslovi njihovo delo! Pod Sv. Trojico spadajo zdaj vse župnije dekanije Sv. Lenart, pet župnij dekanije Ljutomer in vse župnije v Slovenski Krajini.

Na novo so bile v zadnjih dveh letih ustanovljene sledeče skupščine: Negova (1938), Sv. Lenart v Slov. gor., Bogojina, Tišina (te tri 1939), Murska Sobota, Gornja Lendava, Sv. Helena v Pertoči in Sv. Bolfenk v Slov. gor. (zadnje 1940).

Dne 4. sept. 1940 se je vršil okrožni sestanek voditeljev tretjega reda. Udeležilo se je tega sestanka 8 gospodov. Drugi so se opravičili.

Za tretjeredno glasilo Cvetje pri nas zelo agitiramo in ga priporočamo, pa ga res ima vsak tretjerednik, ki količjak zmore.

† P. Emilijan Dovgan O. F. M.

Komaj je potihnila zlatomašna Gloria, že je zadonel Requiem. Pri svoji zlati maši meseca julija lanskega leta je p. Emilijan še sam pridigal, zdaj že počiva nad en mesec v grobu. Umrl je v frančiškanskem samostanu v Nazarjih dne 16. decembra 1940. Svojo zlatomašno pridigo je takole končal:

»Glejte, že sonce zahaja, skoraj za goro bo šlo. Večerna zarja je nekaj krasnega. Vzvišena je tudi slavnost 50-letnice mašništva. V naj lepši mašni obleki zapoje duhovnik Glorijo in Te Deum, zvonovi done, orgle pojo, možnarji pokajo. Potem potihne vse — sledi Requiem. In ko pride preiskava, takrat prosim en očenaš in eno zdravamarijo za zlatomašnika. Amen.«

Kdo bi si mislil, da se bo oglasil ta Requiem tako kmalu in da bo prišla preiskava tako nenadoma! No, pa je bil p. Emilijan vedno na to preiskavo pripravljen, saj je bil vse življenje zvest sin sv. Frančiška. Njegov življenjepis smo prinesli v Cvetju za njegovo zlato mašo in zdaj samo želimo, da bi pri zadnji pridigi tretjerednikov zastonj ne prosil: Ko pride preiskava, zmolite zame en očenaš in eno zdravamarijo! P. Emilijan! Tvoje telo naj mirno počiva na prijaznem nazarskem gričku, Tvoja duša pa naj dobro prestane preiskavo in se naj veseli pri Bogu!

ZAHVALA:

Zavaljujem se služabniku božjemu Baragu za zboljšanje zdravja živčno bolnemu mladeniču. Tudi sem eno leto in pol prosila za neko zelo važno zadevo ter jo priporočila Baragu — hvala Bogu, bila sem uslišana in prejela še več, kakor sem želela. Istotako sem ozdravela od neke mučne poškodbe. Pošiljam 10 din v namen Baragovega proglašenja blaženim, 10 din pa za »Cvetje«. Hvala Bogu, prebl. Devici Mariji in svetnikom še za druge uslišane prošnje.

M. J. P.

FRANČIŠKOVA MLADINA

Celje. — **Veliki križarji.** Za 15. dec. smo imeli pripravljeno lepo igro »Mašna strežnika iz Santarema« in božičnico. Radi nenadne smrti našega narodnega voditelja dr. Antona Korošca so bile vse prireditve ustavljene. Tudi naša je odpadla, zato smo pa naredili bolj skromno božičnico. V nedeljo dopoldne in popoldne smo razdelili darove. Revni so dobili blago in še neko malenkost. Teh je bilo 80. Drugi so pa dobili tudi svoje zavitke. Vsak je nekaj dobil, razen par zamudnikov. Da smo pa mogli tolike obdarovati, je zasluga naših blagih dobrotnikov, ki imajo vedno usmiljeno srce za revne. Blagi dobrotniki, naša molitev vas bo spremljala.

Zveza velikih sester sv. Klare. Že dolgo se nismo oglasile v Cvetju. Tem potem pa javljamo, da še nismo zaspale ter pozdravljamo vse naše sestre. Letos smo si postavile prav poseben program: »Delo za sebe in bližnjega«. Ni nas veliko, a zavedamo se, da tudi iz majhnega zrna zraste veliko, ako je le to dobro in zdravo. To bo dajalo tudi nam pomoči in poguma, da ne bomo omagale, četudi pridejo še tako nasprotni vetrovi. Na Štefanovo smo priredile lepo igro »Večna mladost in večna lepota«. Igralke so odnesle vso pohvalo. Glavno zaslugo za tak uspeh pa ima gospa Zupanova, ki se je nadvse potrudila, da je stvar čim lepše izpadla. Nekateri so proti predstavam, a naj si zapomnijo, da ni naš namen samo v igranju ampak v delu. To razvedrilo, ki ga pa imamo pri kakšni uprizoritvi, pa nam tudi ne bo zmešalo naših glav, ampak nam bo dalo še večje pobude za vse dobro! Na delo torej!

Veliki Franciškovi križarji v Ljubljani (višja skupina)

Tudi mi smo se po dveh letih ojunčili. Na sestanku smo sklenili, da bomo nastopili v Franciškanski dvorani. Na prireditvi, ki bo marca meseca, se bosta izkazala naš pevski in dramatski krožek. Sodelovali bomo skoraj vsi in se že skrbno pripravljamo, da ne bo polomije. V novem letu bomo šli mi, križarji, na pot s Franciškovo pomočjo še z večjim ognjem kot doslej.

Nekaj kronike:

Na prvi petek smo imeli skupno sv. obhajilo. Izkazalo se je, da nismo disciplinirani, kakor bi bilo treba. Sv. mašo smo imeli v samostanski kapeli, a mnogim križarjem se ni ljubilo priti k skupni sv. maši in so šli k sv. obhajilu v župni cerkvi, oziroma jih sploh ni bilo, tako da nas je bilo v kapeli le enajst. Med sv. mašo smo peli, tov. Tine je pa igral na harmonij. Drugič moramo priti vsi brez izjeme, sicer ...

Zanimivo in poučno predavanje smo imeli v torek 28. novembra, ko nam je g. dr. p. Bogumil Remec S. J. predaval »Ob štiristoletnici jezuitskega reda«. V predavanju, ki so ga spremljale izredno zanimive in lepe skioptične slike, nam je g. predavatelj orisal vso zgodovino jezuitov, poudaril njih namen in pokazal njihove postojanke po vsem svetu. G. predavatelju se na tem mestu najlepše zahvaljujemo. K predavanju sta prišli obe skupini.

V torek 3. XII. nas je obiskal naš prijatelj sv. Miklavž. Že takoj ob prihodu nas je s svojim hudomušnim nagovorom razveselil. Najprej je poklical dobrotljivi svetnik g. p. voditelja in mu poleg drugega dal tudi palico, da nas bo »vzgajal«. Nato smo prišli na vrsto mi. Vsak je dobil svoj delež. Trije hudiči, ki so se priplazili za sv. Miklavžem, so nekaj razgrajali, a pokazalo se je, da niso imeli prave moči, da bi se uveljavili. Ko je sv. Miklavž odšel, smo dobili še čaj in bobe, kar nam je preskrbel naš dobri p. Odilo. In za konec sta nam dva križarja zaigrala na tamburico in kitaro nekoliko lepih pesmic, naš Pavle pa nam je zapel nekaj opernih napevov. Nato pa smo odšli polni veselja domov.

Križar.

F. Z.:

S svojim Bogom bom sam opravil

Vzrok ugovora.

Menda še ni bilo na svetu toliko nasprotij kot v našem času. Znanost je napredovala v vseh panogah, tehnika je dosegla vrtoglave višine, noben napredek nas ne more več presenetiti. In v tej dobi splošnega napredka se proglašajo laž za resnico, zločin za junaštvo, suženjstvo za svobodo. V mešanici novodobnih zmot je človek otopel; postal je stroj ob stroju. Nima svobode v mišljenju zaradi modernih ideologov, še manj pa v svojem udejstvovanju. Potem pa res ni čudno, ako se v človeku vzbudijo misli: »V vseh stvareh sem odvisen, nobene svobode nimam, pustite mi svobodo vsaj v verskem oziru. S svojim Bogom bom že sam opravil.« To je predsodek, ki je že marsikoga napotil, da je obrnil hrbet Cerkvi. Marsikdo, ki zanemarja verske dolžnosti, se večkrat s tem zagovarja in tolaži svojo vest, ki ga opominja, da ne ravna prav. Tudi tisti, ki berejo, kar jim pod roko pride, ki se pri obisku kina ne ozirajo na vsebino predstav, ki mislijo, da jim nobena družba ne more škodovati, se radi izgovarjajo: »Meni bo kdo ukazoval? Jaz naj bi poslušal nauke, ki spadajo v temni srednji vek!« Ne trdim, da so taki brezverni, še imajo vero, a njihova vera peša in nevarnost je, da popolnoma opeša. Daleč so zabredli tisti, ki so zavrgli božjo besedo, ki jo oznanja Cerkev. Menili so, da sami lahko pridejo do resnice, pa so se zmotili. Kaj je človek brez razodetja, nam najlepše spričujejo tisti, ki ga niso imeli, ali pa so ga zavrgli.

Bog mora priti in nas poučiti.

Kako more človek sam urediti svoje razmerje do Boga? Veliki poganski modrijani, ki niso poznali božjega razodetja, so s svojim umom prišli do spoznanja najvišjega bitja — Boga, niso pa vedeli, kako ga morajo častiti. Po izvirnem grehu pokvarjena narava je pogane tako

daleč privedla, da so mislili, da tudi z zločini in strastmi častijo najvišje bitje. Pojavili so se možje, ki so skušali reformirati propadajoče verstvo, ali pa ustanoviti novo vero. Čeprav so imeli številčno velike uspehe, vendar niso veliko dosegli. Odpravili so eno napako ali zmoto, a so zabredli v več drugih. Njihov nauk je bil kompromis med višjimi silami in nagnjenji človeškega srca, ki večkrat stremi za tem, kar je moralno zlo, in prinaša nerečo, katero mora trpeti ves sloj ali pa vsi, ki so se priključili novemu gibanju, in še njihovi potomci. Pomislimo na budizem. Kamor koli je prodril, je sklenil pogodbo s prejšnjim verstvom. Namesto da bi Buda bogove pregnal, je postal povsod en malik več. Mohameda-nizem pa zopet sklepa povsod pogodbe s strastmi. Človeku je podal vzvišen nauk o duši, Bogu in molitvi, telesu pa dopušča, da sprostí svoje nagone. S prvim premaguje poganstvo, z drugim pa nasprotuje krščanstvu« (prof. Maryan Morawski S. J.). Ako bi pogledali v zgodovino ver, bi našli pri vseh verskih reformatorjih podobne primere. Ali je njihov nauk imel dobre posledice? Brez njih gotovo ni bil, saj v njihovem verskem sestavu niso bile same zmote, marsikatero zrno resnice je vseboval njihov nauk. Vendar pa vera, ki je bila plod človeškega razuma in fantazije, v moralnem oziru ni osvobodila človeka, ni ga potegnila iz blata, kamor so ga zapeljale strasti. Žena je bila do nastopa krščanstva brez pravic, mož je lahko postopal z njo kakor z živino; pomislimo še na suženjstvo in razbrzdanost, ki je imela svoje zaščitnike celo med bogovi. Vsak pameten človek prizna, da vera, ki ustreza strastem in ima slabe posledice, ni prava in ni od Boga. Kako daleč pride človek prepuščen svojemu omejenemu razumu, svoji duševni plitkosti in svojim strastem. Že stari poganski modrijani so se zavedali tega, zato je nekdo med njimi vzkliknil: »Bog mora priti na zemljo in nas poučiti.«

(Konec prihodnjic.)

Apostoli za Cvetje se oglašajo

Iz uprave Cvetja smo poslali večje število pisem na požrtvovalne tretjerednike in smo jih prosili, da bi šli na delo za naše glasilo Cvetje. Prvi apostoli se že oglašajo. Od Sv. Križa pri Kostanjevici se je oglasila navdušena tretjerednica, ki je poslala kar sedem novih naročnikov. Pri Sv. Križu niti svoje skupščine nimajo, pa pravijo, da so se navdušili na tretjerednem dnevu v Brežicah in skrbni voditelj g. dekan kostanjeviški jih navdušuje.

Zelo navdušeno agitatorico za naše glasilo imajo v Tinjah pri Slovenski Bistrici. Ona komaj čaka, da pride kak ukaz od generalštaba iz Ljubljane in ukaz je takoj izvršen. Poslala je zopet lepo število novih naročnikov.

Pisma še razpošiljamo. Nekateri zaspanci jih vračajo in pravijo: ne morem. Če je le malo dobre volje, pa malo več korajže, pa malo manj zaspanosti, pa bo šlo. Ako si ne bomo vzgojili krdela navdušenih delavcev, mora Cvetje nazadovati in propasti. Jaz ne razumem, zakaj bi moralo ravno tretjeredno glasilo nazadovati, ko vsi drugi listi tako napredujejo.

Voditelji! Ali ste kaj zelo priporočili naše glasilo Cvetje? Prihodnjic bomo naznanili zopet one skupščine in kraje, kjer se gibljejo in kjer so se zdramili.

Urednik.

NAŠE SESTRE **MARIJINE** MISIJONARKE

O. STANKO MARIJA:

Misijonska poročila s Kitajskega

(Nadaljevanje)

»Tako nežne in dovzetne so te kitajske dušice mojih malih, hitro navdušene za vse dobro, pa, žal, vse je tudi samo veter in ogenj: ko se poleže in ugasne, ne ostane od vsega navdušenja ničesar. — Odkar sem tukaj, se je število onih, ki obiskujejo kapelo in krščanski nauk, skoro podvojilo. Zjutraj in pri odhodu iz šole polna kapela kar odmeva od molitve teh malih. Poleg tega sem po navodilih m. provincialke uvedla otroški rožni venec, ki je na Francoskem zelo razširjen; pri Vas ne vem, če ga poznajo. Med vsakim odmorom peljem en razred v kapelo pred Najsvetejše, kjer otroci zmolijo eno desetko rožnega venca. Mislim, da je evharistični Jezus vesel molitve malih otročičev, ki so po večini sami pogančki. Veliko jih je, pa bi jih bilo še več, če bi jim poganski starši ne prepovedali hoditi k tej pobožnosti. — Katekizem, t. j. krščanski nauk jim še vedno razlagam in vsak trenutek porabim, da jih pridobivam za dobro. Izbrala sem razen tega 7 največjih učenk, ki prihajajo k meni, da jih posebej poučujem: rada bi iz njih vzgojila apostole, ki bi mi z besedo in zgledom pomagale voditi mlajše, saj dozda sem za vse, za versko in nravno vzgojo, čisto sama. Ko bi imela vsaj eno samo dušo, ki bi razumela smisel takega življenja in bi se mogla nanjo zanesti, da bi bila z menoj vred pripravljena žrtvovati se za duše in bi ji lahko prepustila del svojih dolžnosti, toda je ni. Pravkar mi obljubi, da me bo ubogala, trenutek kasneje, ko je treba pokazati dobro voljo in doprinesiti malo žrtev, pozabiti ali se odpovedati, pa so spet vsi dobri sklepi pozabljeni, in zopet moram začeti znova učiti in jih voditi, male kot velike, stopnjo za stopnjo, korak za korakom. Bog sam ve, koliko truda in žrtev bo treba še doprinesiti, preden se bodo pokazali sadovi trdne in neomahljive vere.

Od otrok moram pohiteti še v delavnico: tudi teh 200 ubogih duš potrebuje srca in duše, ki bi jih v ljubezni vodila in učila. Poučujem jih v krščanskem nauku, Kadar vidi sestra, ki vodi delavnico, kako novo težavo, me vedno prosi, da jih poučim, in tako hitim sama vedno znova iz šole v delavnico in zopet nazaj. Da bi mogle slediti zgledom in krščanskim idealom, sem uvedla vsak dan vsaj pol ure branja: saj bi to opustila, če bi ne bilo tako koristno za te duše. Skoro preveč je zame brati težke kitajske knjige, razumeti njihov smisel in ga razložiti, toda za-

upam, saj je za duše in ni nikogar, ki bi mi pomagal. — Da bi le ne bilo govórnjeno vse v veter in zrak, ko niso nič trdne v veri. Ob prvi priliki se ta dekleta, tudi krščena, prepuste poganskemu mamonu in slabemu življenju. Trudim se, da pripravim pot »Katoliški akciji« med našimi dekleti, delavkami. To moram doseči, toda naloga je velika in težka in jaz sem zopet sama tu za vse in časa mi tako zelo primanjkuje.

Vidim Te, mama, ko že govoriš, da se bom v delu ubila. Toda pogledj, kako je v našem misijonu: Od 4 patrov sta 2 priletna, eden je vedno bolan in še zelo mlad. Niti ene goreče krščanske družine nimamo. Kaj hočemo potem zahtevati od poganov? Kako boli včasih misijonarja, ki z vnemo in trudom vsaja v srca teh otrok dobro seme, potem jih mora pa pustiti ven v strupeno pogansko temo, v slabo okolico, ki zamori vse kali in vse dobro pokvari.

Zdaj sem vodstvo cerkvenega petja naših delavk začela še s cerkvenim petjem šolske mladine, ker učenke tako želijo peti Jezuščku v jaslicah. To mi bo zopet vzelo dosti časa, ki pa ni izgubljen, saj bo petje privabilo mnogo ljubečih src k jaslicam.

Dobra m. prednica me pri delu podpira in daje poguma. Rada bi mi prepovedala toliko delati, ker je skoro preveč za eno osebo, vidi pa, da je vse to potrebno in bi mi rada dala kako sestro v pomoč, toda od evropskih nobena ni zadosti zmožna jezika, kitajskim pa manjka zadostnega znanja. Jaz se pa, zavedajoča se svoje nezmožnosti in uboštva, vržem vsak dan znova k nogam evharističnega Boga, ki je vir življenja in žarišče ljubezni, in ga z živo vero in gorečim zaupanjem prosim, naj plamen ljubezni božje uniči v meni vse, kar ni božjega in me tako napolni z ljubeznijo, da bom edino čisto božjo ljubezen delila dušam v pogledih, besedah in vsem svojem delu.

Ali čutite dragi, zlasti Ti, najbolj ljubljena mama, koliko nalogo in odgovornost nosim? Ne, saj se ne bojim, dokler je vse samo za Boga in za duše. toda Vi, ljubljeni, mi vsak dan znova pomagajte, da bom imela dovolj moči, žrtvovati se zanje in za Vas. Mama, blagoslavljalj me! — Vaše zadnje pismo že imam, pa ga do nedelje nočem odpreti, da bo v mojem veselju še malo za duše. — (Se nadaljuje.)

KOCMUR JANEZ:

S. Marija Celina od Darovanja

(Njeno življenje in blažena smrt.)

Zbor je nato zapel zmagoslavno predglasnico sv. Neže: Pečat je vtisnil v mojem obličju, da nikogar mimo njega ne sprejemem v ljubezni, duhovnik pa je končal obred s predpisanimi molitvami. Končno se je obrnil k Celini in ji rekel: »Draga sestra, glejte, sedaj ste docela last dobrega Boga. Zahvalite se mu za neizmerne milosti, ki vam jih je danes naklonil. Sedaj ste pripravljeni, toda popolnoma morate biti vdani v voljo božjo. Če On hoče, da ozdravite, morate hoteti tudi vi. Hoteti morate vse, kar Bog hoče — kajne?« »Da,« je odgovorila. — »Razumem,« je smehljaje nadaljeval, »zakaj tako od srca rečete — da, mislite namreč in jaz tudi, da je božja volja, da se kmalu ločite.« »Da, častiti oče,« se je nasmehnila tudi Celina.

Srečna klarisa.

Po duhovnikovem odhodu so tovarišice ostale pri novi klarisi, molile pred oltarjem in jo opazovale. Bila je resnično lepa, toda zaradi nadzemske lepote: njeno mlado, deviško obličje je očarljivo odsevalo v črnem pajčolanu, njene zaprte oči niso gledale ničesar zemskega več, na ustnih je počival še vedno nebeški smeh, s križem v naročju in s prstanom, ki se je blestel na roki, je spominjala na one evangeljske device, o katerih govori sv. pismo: Ker pa se je ženin zakasnil, so zaspale in spale.

Ko je mati opatinja spregovorila, je Celina odprla oči in ji poljubila roko ter z nasmehom pozdravila okoli stoječe sestre, katerih večina je jokala. »Če bi sedaj, ko ste klarisa, prosili ozdravljenja, bi mogoče dosegli čudež,« jo je nagovorila mati voditeljica. »O mati, ponižno vas prosim, pustite me oditi, želim samo nebes in ko sem pripravljena, je boljše, da odidem čimpreje.« »Če ozdravite,« ji je odgovorila voditeljica, »ponovimo slovesnost ob letu vašega noviciata, tako boste imeli dvakrat praznik.« »Draga mati, zadovoljna sem z enim,« je odvrnila z ljubkim nasmeškom Celina, »ko mi je Bog že začel pošiljati smrt, je prav, da to tudi dovrši.«

Zvečer se je samostanska družina še enkrat zbrala v bolniški sobi in ena izmed novink je v Celininem imenu molila posvetitev mladih redovnic Presveti Devici. Ob koncu je zbor zapel še pesem, ki se je tako lepo ujemala z razpoloženjem tega večera in ki se končuje takole:

Odhajam v nebo prepevat Ave Marija,
ta večni spev: Ave Marija!

in nato še psalm: Glej, kako prijetno je, če bratje prebivajo skupaj.

Še ena težka preskušnja ponižnosti je čakala Celino: po stari šegi poljubijo vse sestre prstan novi redovnici. V prvem nagibu je Celina hotela odtegniti roko, toda ker iz pokorščine tega ni mogla, je prepustila svojo belo ročico v poljub z ljubeznivo opombo: poljubljate prstan matere voditeljice. Res v naglici niso mogli dobiti novega prstana, zato ga je posodila mati voditeljica; že takoj po končanih slovesnostih ga je Celina hotela vrniti, ko je navzoča mati opatinja to videla, je vzela prstan z roke Praškega Jezuščka in ji ga smepljaje dala: »Obdržite ta prstan, otrok moj, Jezušček sam vam ga daje v znamenje večne zaveze.«

V hrepenenju po nebesih.

Odslej se je nadejala smrti vsak dan, vsak dan je vzdihovala po nebesih. Gospod Jezus pa, po katerem je v ljubezni veselo iztegovala roke, še ni odprl vrat večnosti; še ji je dal preživeti v boju in trpljenju šestdeset dni na zemlji. Gotovo ji je hotel dati priložnosti, da živi kot popolna redovnica, in da vplete novega cvetja v svoj venec. In Celina ni zamudila niti trenutka, vso je navdajala ena misel: posvetiti vsako minuto časa, ki ji ga je še preostajalo. »Sedaj je res potrebno, da začnem lepo živeti, da bom v resnici dobra redovnica,« je rekla materi voditeljici po slovesnih obljubah. »Sedaj sama dopolnjujem, kar sem nekoč rekla očetu: ni posebno težko doseči nebesa, le trpeti je treba.«

Ne da se povedati, kako so se v tem času razcvetele čednosti v njej in koliko je pretrpela v ljubezni do Jezusa. Še vedno je želela sproti vedeti o vseh premišljevanjih v noviciatu in nasvetih, ki so jih prejemale tovarišice, da tudi sama vse, brez nemira in ozkosrčnosti, s čudovito dovršenostjo izpolni. Njena ljubezen do drugih je bila tako velika, da je še s smrtjo hotela povzročati čim manj vznemirjenja.

P. HUGO:

Krščanska vzajemnost.

Kjer koli so rdeči na Španskem gospodarili, so cerkve izropali vseh dragocenosti in jih deloma uničili, deloma raznesli, kdo ve kam. Tako cerkve, ki so še ostale, niso imele najpotrebnejših svetih posod in cerkvene obleke za službo božjo. Ko se je španski primas obrnil na katoliški svet, naj mu pomaga pri obnovi cerkva in službe božje, ni prosil za zastonj. Rovsod so zbirali v ta namen in precej zbrali. Zdaj beremo, da so tudi nemški katoličani oddali svojo zbirko, ki tehta vsega skupaj 28 ton. Eden izmed škofov je bil od škofovske konference pooblaščen, da zbirko spremi na Španjo in jo osebno preda tamkajšnji cerkveni oblasti. Te zbirke seveda ne morejo nadomestiti umetniške vrednosti ugrabljenih cerkvenih dragocenosti. So le praktičen nadomestek, obenem pa lep dokaz krščanske vzajemnosti.

Prepozno spoznanje.

Tik pred polomom je francoski ministrski predsednik Reynaud podpisal odlok za ustanovitev posebnega ministrstva za družine. V njegovo področje bi ne spadala samo skrb za družine v vojnem času, ampak tudi obnova vsega družinskega življenja. Kajti če bi bili v Franciji tistega prepričanja kot so na Holandskem, kot poroča Tihamer Toth, da se namreč tam družina pri 8—9 otroku šele začne, bi Francija komaj še vedela, kaj je družina, kljub svo-

jim premijam materam. Toda spoznanje je prišlo prepozno. Ura je pričela biti 12.

Smrt narodnega malikovalca.

Dne 15. oktobra, tedaj prav na praznik velike svetnice španjolske sv. Terezije, je s smrtjo plačal svoje narodno malikovanje medvojni predsednik neodvisne Katolonije, Compayns. Za ceno narodne avtonomije je izdal svojo širšo katoliško domovino zakletim sovražnikom krščanstva, komunistom. Osebno ni bil komunist, najmanj ruskega kova. Celo praktičen katoličan je bil. Toda v svojega narodnega malika avtonomijo se je tako zatelebal, da je v kritičnem trenutku položil svoje versko prepričanje na njegov žrtvenik. To narodno malikovanje s katoliškim naukom in prepričanjem ni v skladu. Tako ljubezen do naroda mi obsojamo in odklanjamo, naj nam tudi prinese očitek nepatriotstva.

Zvezda framasonstva zahaja.

S porazom Francije, ki je bila hrbtnica evropskega framasonstva, je bil temu zadan smrtni udarec. Drugod po Evropi so večinoma že prej obračunali z njim, čeprav ne kot s »hudičevo cerkvijo«, ampak kot tajno silo, ki ni nič manj državi kot Cerkvi nevarna. Zdaj Francija pometja z njimi in jih kliče na odgovor, ker so jo pripravili v to nesrečo. Brez njih in proti njim hoče graditi svojo novo bodočnost. Tudi pri nas so začeli zasajati lopate in me-

tati te voluharje na dan. Ni prijetno to znanje, razumemo, a za blagor Cerkve in domovine je dobro, da jih poznamo, ker se nihče ne zna tako maskirati in igrati, če treba najnedolžnejše vloge, kot oni.

»Kranjci« in indijski misijoni.

Pregledujem nedavno izdano zgodovino Leopoldinske družbe, ki je tudi našima misijonarjema Baragu in Pircu postavila lep spominek. Iz nje se vidi, kako navdušenje so njuna misijonska poročila izzvala v domovini. Najbolj verno to kažejo številke naklonjene misijonske podpore. Prvo desetletje svojega obstoja, to je med l. 1830.—40., ko sta oba naša misijonarja najbolj živahno netila navdušenje za misijone, je bila ljubljanska škofija glede nabrane misijonske podpore v celi tedanji Avstriji na petem mestu. Pred njo so bile škofije oz. nadškofije: dunajska, linška, sekovska, brižinska. Vse druge, mnoge precej večje, pa za njo. Zbrala je 20.824.71 gl. misijonske podpore, ne všteti one, ki je bila misijonarjem naravnost poslana. Istočasno je n. pr. lavantinska zbrala le 7623.88 gl. Sledeča desetletja je pa ljubljanska stalno nazadovala. Med l. 1871.—80. je zbrala samo še 2252.19 gl. Pred njo je bilo 11 škofij, med njimi tudi lavantinska s svojimi 3434.88 gl. misijonske podpore. Gotovo to njeno nazadovanje ne gre samo na račun pojemajoče misijonske vneme. Prav tako gotovo pa je, da je treba to vedno znova podžigati, drugače ugaša.

Lepa primera.

Nemški zdravnik dr. Edvard Kreuger je nedavno v neki strokovni zdravniški reviji s svojega stališča branil samobitnost in posmrtnost duše, kar zlasti mnogi zdravniki taje. Pri tem se je poslužil lepe primere, da sta si duša in telo nekako kot mož in žena v srečnem zakonu. Ako ni tako, življenje ni vredno življenja. A ta zakon med dušo in telesom je za premnoge prav nesrečen,

tako nesrečen, da se jim življenje res ne zdi vredno življenja in se potom samomora razporoče. Toda kdo je kriv? Največ gotovo izvirni greh, ki je med ta dva zakonca zasejal razdor, ki ga ni moč docela zdraviti, pač pa ublažiti. Da se lahko še prav dobro razumeta, samo če ona, to je duša »hlače nosi«. Sa če jih nosi on, telo, sigurno oba na boben prideta. Ker pa posvetni ljudje nočejo ničesar slišati o tem, da bi bila ona gospodar, on pa hlapec, ni čuda, če vse naokrog samo boben poje.

Antonescu govori.

Kar smo zadnje čase slišali iz Rumunije, nas je z grozo navdajalo. Kar zdaj beremo o njenem novem poglavarju Antonescu, se pa prav čedno čuje. V svoji poslanici »na duhovnike vseh oltarjev v Rumuniji« piše kot kakšen škof. Ne da bi se hotel vtikati v to, kar je stvar cerkvenih poglavarjev, pravi »z ljubeznijo resnično vernega človeka: »Cerkev ni le cerkveno poslopje, sv. podobe, petje, luči, zvonovi, ampak tudi ljubezen, žrtvovanje, človekoljubnost, vnema in čistost duha. Kjer živi čista duša, je božji oltar. Smisel tega in nadaljnjega je, da naš čas zahteva živega krščanstva, brez katerega »so cerkvene stene mrzle, sv. podobe mrtve, zvonovom manjka prazniškega zvoka, sveče kot ugašle... Verni morajo čutiti potrebo hoditi v cerkev in si ur molitve želeti kot počitka duše. Evangelij našega Gospoda je življenje. Ni pisano, da ostane mrtva črka, ampak da se živi po njem.« Krepke, a resnične besede, ki si jih moramo tudi mi katoličani k srcu vzeti, tem bolj, ker se po pravici ponašamo s celim in čistim Gospodovim evangelijem.

Novodobni apostol.

Leta 1920. je Karl H. Rogers v New Yorku ustanovil dobrodelno organizacijo z glavnim ciljem potomu duhovnih del usmiljenja pomagati do resnice. Predvsem naj bi organizacija skušala potomu dnevnega.

brezbarvnega časopisja, ki ga vse požira, razblinjati razne predsodke proti katoliški veri in Cerkvi. Iz tega gorčičnega zrna se je v teku dobrih 10 let razvil mogočen in uspešen apostolat, ki ima že v 66 mestih svoje podružnice. Če se je l. 1939. v Ameriki 80.000 modernih poganov, ki niso pripadali nobenemu veroizpovedanju, oklenilo katoliške Cerkve, je v veliki meri zasluga tega apostolata, ki je znan pod imenom »Narberthsko gibanje«.

Več srca.

Pod tem naslovom se je znani lozansko-ženevski škof msgr. Marij Besson obrnil na katoliške in sploh vse verne Švicarje. V prvi vrsti jih pozivlje, naj ne pozabijo se Bogu zahvaliti, da jih vojna še ni zajela. Potem jih spodbuja k dobrotam napram onim, ki bi se radi sami preživljali, a se iz kakršnega koli vzroka ne morejo. Toda prej kot ljubezen do bližnjega, pravi nadalje, je pravičnost. Najprej je treba tej zadočiti. Ne zadoščajo pa ji oni, ki se pri trgovcih, obrtnikih, krojačih, čevljarjih zadolžujejo, so pa zelo slabi plačniki. Kdor ima take dolgove na vesti, naj najprej te porav-

na, kot pravica zahteva, potem naj šele misli na dobrotelje, ki ga narekuje ljubezen. Tega nauka so tudi drugod potrebni, ne samo v Švici. Posebno ob novem letu bi si moral vsak nekoliko izprašati svojo vest, če ni kaj starih dolgov vzel s seboj v novo leto, ki bi jih bil lahko poravnal. Da, več srea in vesti.

Vseučiliški profesorji, tretjeredniki, svetniki.

Italija ima kar tri vseučiliške profesorje v seznamu svojih kandidatov za oltar. Vsi trije so bili tudi tretjeredniki. Ti so: Cotardo Ferrini, nazadnje profesor rimskega prava na vseučilišču v Paviji, umrl 17. okt. 1902. Potem: Ludvik Necchi, profesor biologije na vseučilišču presv. Srca Jezusovega v Milanu, umrl 10. jan. 1930 istotam. In Jos. Toniolo, profesor sociologije na vseučilišču v Pizi, soustvaritelj krščansko-socialnega gibanja pod papežem Leonom XIII. in njegove delavske okrožnice: »Rerum novarum«. Njegove ostanke so nedavno dvignili iz groba na javnem pokopališču v Pieve di Soligo in jih prenesli v beneško nazupno cerkev v svrhu procesa za blaženega.

P a x

et bonum!

Mir in

vse dobro!

P. ANGELIK:

Prihaja čas, ko bo marsikateri, ki se še ni vpisal v Podporni odsek III. reda, prišel v leta starosti in onemoglosti. Ako ne bo imel tedaj dovolj prihrankov, da bi lahko od njih živel brez skrbi do smrti, ali ne bo imel dovolj velike pokojnine in ne bo našel sorodnikov, ki bi ga ljubeznivo sprejeli na stara leta, tedaj bo nastopila zanj beda in prosjačenje. Zelo nerodno mu bo tedaj odgovarjati na vprašanja: »Zakaj se pa nisi vpisal pravočasno v Podporni odsek III. reda? Sedaj bi bil lahko preskrbljen!«

Glavni pogoji za vpis v ta odsek so sledeči:

Kdor se hoče vpisati:

1. Mora biti ud III. reda in se zavezati, da vanj stopi tekom dveh let;
2. se mora preživljati z lastnim delom in ne sme biti odvisen od dobrote bližnjega;
3. Ne sme biti star 40 let;
4. mora biti naročen na »Cvetje« ali se nanj naročiti.

Kdor potrebuje tiskovine za vpis ali želi kakega nadaljnjega pojasnila, se lahko pismeno ali osebno obrne na »Pax et bonum«, »Podporni odsek III. reda«, v Ljubljani, Frančiškanska pasaža. Osebno pa lahko tudi na »Župni urad Marijinega Oznanjenja« v Ljubljani.

VLADIMIR TOMINEC:

1. Ali se spleča vpisati se v Podporni odsek III. reda, čeprav so zmanjšani stalni mesečni zneski in zvišana starostna meja na 65 let?

Vsekakor se spleča. Že ponovno se je pisalo v Cvetju, da prejema jo nekateri že pet let stalne mesečne zneske in danes je prejema jočih članov Podpornega odseka že lepo število: 148. In koliko so nekateri izmed teh vplačali v Podporni odsek? Dejstvo je, da je n. pr. članica, ki je vplačala v Podporni odsek vsega skupaj samo 13.000.— din, do danes prejela izplačanega že 18.000.— din, t. j. že celih 5.000.— din več, kakor je vplačala. Pa s tem še ni storjen zaključek izplačevanja. Do svoje smrti bo prejemale navedena članica odmerjeni ji stalni mesečni znesek. Kateri denarni zavod, odnosno katera hranilnica bi plačala toliko obresti mesečno na vplačano glavnico din 13.000. —? Nihče izmed vas ne pozna takega denarnega zavoda. Tudi jaz ne. Seveda prejema jo in bodo prejema li nekateri člani manjše, drugi zopet večje stalne mesečne zneske, vedno pa le v onem razmerju, v katerem bodo plačevali mesečne prispevke. Kdor plača več, bo tudi več prejemal, in seveda tudi obratno. Tisti, ki plačujejo, vidijo seveda vedno in občutijo tudi samo ono, kar plačajo. Plačevati pa v današnjih razmerah za nekaj takega, kar bo še v bodočnosti koristilo, je težko. Občutek dobrote Podpornega odseka bodo danes plačujoči člani seveda imeli šele čez nekaj let, bodisi da postanejo starostno tako oslabei in onemogli, da ne bodo mogli z lastnimi rokami služiti si vsakdanjega kruha, ali pa bodo zadobili pravico do prejemanja stalnega mesečnega zneska po doseženi starosti 65 let. Tudi ta starostna omejitev ni huda. Kajti prizadela bo samo tiste, ki bodo še krepki in zdravi, torej one, ki bi radi na račun Podpornega odseka brezskrbno živeli. Za one, ki bodo preje starostno ali po boleznih postali onemogli, pa to ne velja. Kajti vsakdo, kdor bo z zdravniškim spričevalom dokazal in komur bo zdravnik potrdil, da je trajno nesposoben pridobivati si življenjski kruh, ta bo brez nadaljnjega po predhodnem sklepu upravnega odbora Podpornega odseka zadobil pravico prejemati stalni mesečni znesek, če bo izpolnjeval ostale v splošnih pogojih predpisane določbe.

Vsako govoričenje proti Podpornemu odseku je samo nevoščljivost, da se onemu, ki bi se eventualno vpisal v Podporni odsek, ne bi v letih starosti in onemoglosti godilo boljše, kakor onim, ki se ne bi vpisali.

ZAHVALE:

Neimenovana iz Novega mesta se zahvaljuje sv. Salvatorju iz Horte za ozdravljenje revmatizma.

Neimenovana istotako iz Novega mesta se zahvaljuje sv. Mali Tereziki za ozdravljenje oči.

F. Č. iz Sore se zahvaljuje Mariji Pomočnici, sv. Mali Terezika in sv. Jan. Bosku — za prejete dobrote.

DAROVI

Za tiskarno: 100 din: Skupščina III. reda Cerknica; 50 din: Černe Vladimir; 38 din: Vršič Roza; po 32 din: Jeriček Uršula, preč. g. Marzldovšek Jakob; 25 din: Skerbinjek Marija; po 22 din: Draksler Franciška, Plečnik Franciška, Sever Marija, preč. g. Stroj Alojzij, Šmid Franc; po 20 din: Strnad Marija, Vovk Josipina, Wornig Anton; 17 din: Beguš Marija; po 14 din: Marinko Margareta, p. Salezij Glavnik; po 12 din: tri naročnice (po Svete Neži), preč. g. Bukowitz Henrik, Janežič Josipina, Miklavžin Alojzija, Rakovec Marija, Rant Marija, Sajevec Angela, Sattler Marija; po 10 din: Neimenovana, Kavka Helena, Kern Marija, Lenasi Ana, Podjed Marija, Skaber Neža, Segatin Antonija, Udovič Franciška, Zupanc Rezika; 8 din: preč. g. Fermé Gothard; po 7 din: Bele Marija, Bukovšek Tončka, Čik Terezija, Logar Marija, Lušicky Marija, Poteko Neža, Povše Albina, Stirn Amalija, Vertovec Marija, Vidmar Ana, Žirovnik Terezija; po 5 din: Adlešič Neža, Babnik Anton, Bizjak Jernej, Bolta Marija, Ceglar Angela, Horvat Jožefa, Istenič Neža, Jakše Franja, Turk Marija; po 4 din: Brojan Marija, Cimerman Neža, Kobilca Marija, Pavlin Miha; po 3 din: Kovač Veronika, Velkavrh Angela; po 2 din Mnogi.

Za franciškske misijone: 1.757.25 din: Neimenovani iz Maribora (po p. Gabrijelu); 760 din: nabral Kotnik Anton v Mariboru; 120 din: Bergant Marija Lj.; po 100 din: N. N. Skofja Loka (po p. Joahimu), R. F. Maribor (po p. Gabrijelu) za krst otroka na ime Franciška, Galun Antonija Maribor za krst otroka na ime Jožef; 70 din: Šuman Ivan; 50 din: Šander Marija; 32 din: Taks Štefan; po 30 din: Benko Angela, Neimenovana; 28 din: Sestre Stupan; po 20 din: Krajnc Franc, Kuška Ana, Strnad Marija; 14 din: Lah Antonija; 12 din: Židan Marija; po 10 din: dve Neimenovani, N. N. (po fr. Petru), Babnik Anton, Capl Marija, Cadež Nežka, Košec Elizabeta, Müller Marija, Ratej Franc, Svete Neža; po 5 din: Blažič Ivana, Marolt Amalija; 3.50 din: Kolar Uršula.

Za kitajskega misijonarja: 500 din: po p. Gabrijelu iz Maribora; 100 din: preč. g. dr. Ušeničnik Franc; 5 din: Babnik Anton.

Večjo količino staniola in večje število znamk je darovala ljudska šola v Sp. šiški (po p. Metodu); Neimenovana sestra redovnica je darovala precejšno količino lepega razgrnjenega staniola in znatno število znamk (po fr. Petru zakristanu); Gospod Anton Cerar - Danilo je daroval 500 znamk.

Za armado sv. Križa: 500 din: Neimenovana Maribor (po p. Gabrijelu); 438 din: nabral Kotnik Anton v Mariboru; 100 din: nabrala Marko Terezija v Mariboru; 80.50 din: Neimenovani (po p. Saleziju); 50 din: Toplak Marija; 42 din: nabrala Gselman Ana; 30 din: po odborci iz Tunjic; 22 din: nabrala Kancler Neža; 20 din: Irgulič Marija; 16 din: nabrala Sabotič Elizabeta; po 10 din: Neimenovana, Capl Marija, Deučman Elizabeta, Ferlic Jožefa, Müller Marija; po 7.50 din: Krajnc Marija, Sagadin Marija; 4 din: Mohorko Marija.

Za kruh sv. Antona: 150 din: Neimenovani g. duhovnik; 100 din: Neimenovani Ljubljana; 20 din: Neimenovana; po 10 din: Neimenovana, Kavka Helena; 2 din: Babnik Anton.

Za skladi III. reda: 14 din: Neimenovana (po p. Angeliku).

Za skladi Cvetja: 28 din: Zupan Jožef; 20 din: po p. Saleziju; 15 din: Bogo Plesničar; po 12 din: Kopač Lojzka, Lisjak Karla; 10 din: Sotlar Urša.

Vsem dobrotnikom Bog povrni z nebeškimi darovi!

Novi naročniki: Baučar Anica, Chromos d. d. Ljubljana, Demšar Marija, Dobič Terezija, Dolinar Minka, Falež Julijana in Ana, Ferš Anton 4 izv., Ficko Marija, Gabor Marija, Horvat Marija, Hölbl Marija, Hubad Ivana, Ilješ Alojzija, Jelen Ana, Jeretina Antonija 2 izv., Kavalar Ivana, Kenda Franciška, Kežman Terezija, Knez Pavla, Kralj Franja, Marinič Marija, Meglič Alojzija, Meh Marija, Menart Ivana, Ovčak Lucija, Palduf Antonija, Perger Angela, Petelin Marija, Plankelj Rozika, Povše Albina, Raznožnik Marija, Rižnar Rozalija, Skrlep Albina 6 izv., Sotlar Uršula 2 izv., Snel Franciška, Staroveški Rozalija, Šegula Marija 4 izv., Čč. solske sestre Novi Sad, Turk Katarina, Zalaznik Nežka, Zupanc Anton, Zupanc Rezika 5 izv., Zupančič Zofka, Zleber Franc, župni urad Ljubno Podnart 10 izv., župni urad Ptujška gora.

ANTON SFILIGOJ

LJUBLJANA

Frančiškanska ulica, poleg frančiškanske cerkve

ima vedno na zalogi:

Devocijonalije:

Križe (razpela) lesene in kovinaste s podstavkom ali take, da se pritrdijo na steno. Poleg tega nudim primerne svečnike. — Kipe v višini od 20 cm do 150 in 200 cm. — Svetinjice iz aluminija in posrebrene (alpaka-srebro). — Rožne vence domačega izdelka. — P o d o b i c e, od din 8.— naprej, in druge nabožne predmete za darila.

Molitvenike, slike, pisarniške
potrebščine:

Šolske zvezke, peresa, vse uradne listine, kuverte, črnica, risalno orodje, tuše, risarske glavne papirje, blagajniške in druge trgovske knjige, nalivna peresa, tintnike, pisalne garniture, pisemski papir itd.